

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(*Revue Israélite*)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΙΔΗΣΕΟΛΟΓΙΚΗ

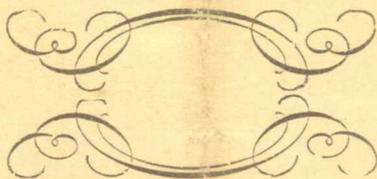
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία διὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—
 Συνδρομὴ ὑποστηρίξεως Φρ. 25.—
 Ἀγγελίαι ὁ στίχος » 1.—
 Διὰ μεγάλας ἀγγελίας γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Γράμματα καὶ χειρόγραφα στέλλονται ὡς ἑξῆς :
 Διεύθυνσιν « Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως » ὁδὸς
 Ἀποστόλου Παύλου 39 Ἀθῆνας.
 Adresse : A la Direction de la «Revue Israélite»
 Rue de l' Apôtre Paul 39 Athènes.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σημειώσεις.— Ἡ Παλαιστίνη.— Ἑβραῖοι, Ἰσραηλίται, Ἰουδαῖοι.—
 Διὰ τὰς συναδέλφους «Νέα Ἀλήθεια» «Μακεδονία» «Ἐμπρός» «Θάρο-
 ρος» (τῆς Θεσσαλονίκης). — Ὁ Ψευδομεσσίας Σαββαταΐ Τσεβί.—
 Ἕλληνες καὶ Ἰσραηλίται.— Ἰσραηλῆς Πολεμιστής.— Ἐκ τοῦ Ἑ-
 βραϊκοῦ κόσμου.— Ἑβραϊκαὶ κοινότητες Ἑλλάδος.— Σιωνικὴ Στήλη.—
 Partie Française.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

16 — ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ — 16

1914

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(Revue Israélite)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΙΔΗΣΕΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία διὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—
 Συνδρομὴ ὑποστηρίξεως Φρ. 25.—
 Ἀγγελίαι ὁ στίχος » 1.—
 Διὰ μεγάλας ἀγγελίας γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Γράμματα καὶ χειρόγραφα στέλλονται ὡς ἑξῆς :
 Διευθύνσιν « Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως » ὁδὸς
 Ἀποστόλου Παύλου 39 Ἀθῆνας.
 Adresse : A la Direction de la «Revue Israélite»
 Rue de l' Apôtre Paul 39 Athènes.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οἱ « Ἑβραῖοι » ὡς ἀφηρημένη δηλαδὴ ἔννοια, διότι ὑπάρχει μόνον ὁ ἑβραῖος Α' ὁ ἑβραῖος Β' ἔχουν κατὰ τινὰς ὅλα τὰ ἐλαττώματα. Εἶναι ἐστερημένοι πνεύματος, ἀφιλοκερδεῖς, τοκογλύφοι δὲ πάντες καὶ προδόται !

Ὅταν ὁμως ἀναγκάζονται τινὲς νὰ ὁμιλοῦν ἢ νὰ γράφουν περὶ ὀρισμένου ἑβραίου τότε διαψεύδονται μόνον τῶν. Θέλετε παραδείγματα ; Ἄς λάβωμεν τὸν Μέγαν Ἀπόστολον τοῦ ἀντισημιτισμοῦ ἐν Γαλιλαίᾳ τὸν Δρυμόν. Κατ' αὐτὸν οἱ ἑβραῖοι εἶναι ἐπιζήμιοι εἰς τὴν Γαλλίαν. ... Γράφει ὁμως περὶ ὀρισμένων ἑβραίων προπάντων ὅταν ἔχουν χρήματα ; περὶ τῶν ἀδελφῶν Περέρ, τῶν δημοουργῶν τῶν γαλλικῶν σιδηροδρόμων, τῆς ὑπερωκεανίου τῆς μεγαλειτέρας ἐφημερίδος, τοῦ « Χρόνου » ἀναγκάζεται νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ὄφελιμον αὐτῶν καὶ τοὺς παρομοιάζει, τίποτε ὀλιγώτερον. ... μὲ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα !

*
*

Εἰς τὴν Ρωσσίαν, καταδιώκονται οἱ Ἑβραῖοι, ὡς ἐπιζήμιοι εἰς τὸ Κράτος. Μεταξὺ τῶν φοβερωτέρων ἑβραιοφάγων εἶναι ὁ πρίγκηψ Μεσκέρσκυ. Ἀποθνήσκει πρό τινος ὁ ρῶσσος ἑβραῖος Λ. Σ. Πολιακῶφ σύμβουλος τῆς αὐτοκρατορίας. Ἴδου λοιπὸν τί γράφει περὶ τοῦ ἑβραίου τούτου ὁ τρομερὸς ἀντισημίτης, ἀναφέρον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ καὶ τὸν Βαρῶνον ντὲ Γκούνσβουρ, τὸν Βαρσάβσκυ καὶ τοὺς ἄλλους Πολιακῶφ :

« Εἶχον οὗτοι τὸ αἷμα καὶ τὴν θρησκείαν τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄκραν ἐντιμότητα, τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων, τὴν ἠθικότητα τῶν συναλλαγῶν, διὰ τὰς διαθέσεις τῆς τρυφερᾶς τῶν καρδίας διὰ τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων, διὰ τὸ πνεῦμα τὸ διανγῆς καὶ φωτεινὸν καὶ διὰ τὰς εὐγενεῖς ἐξάρσεις, ἀνήκον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τῆς ὁποίας ὑπῆρξαν ὁ στολισμός. Καὶ πάντες οὗτοι, ἔδειξαν καθαρὰ τὴν ἐξαιρετικὴν προσωπικότητά των διότι φθάνοντες εἰς τὸ γῆρας, ὄχι μόνον δὲν ἐπλούτιναν, ἀλλ' ἀπεναντίας κατεστρέφοντο, λησμονοῦντες ἑαυτοὺς μόνον εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου. Κατεστράφη ὁ βαρῶνος ντὲ Γκούνσβουρ, κατεστράφη ὁ Ἀβραὰμ Βαρσάβσκυ, κατεστράφη ὁ Ἰάκωβος ντὲ Πολιακῶφ καὶ ἐὰν ὁ πρότινος μεταστὰς Λάζαρος ντὲ Πολιακῶφ δὲν κατεστράφη, εἶνε διότι τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν συνέδραμε τὸν ἐντιμον τοῦτον ἐργάτην. Ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς ἀτυχίας των, οἱ τελευταῖοι οὗτοι Μοϊκάνοι μετέστησαν εἰς τὴν αἰωνιότητα ἀφίνοντες ὀπισθέντων ἀνάμνησιν περιλαμπρον καὶ ἀγνήν, ὡς ὑποδείγματα ἐντιμότητος καὶ ἠθικῆς ».

*
*

Ἄρα ὁ Ἰσραὴλ παρέχει τοιαῦτα ὑποδείγματα ἀρετῆς τιμῶντα τὴν ἀνθρωπότητα ! Κάθε ἐθνότης ἔχει ἀγαθοὺς καὶ κακοὺς μεταξὺ τῶν μελῶν της. Διατί ὁμως προκειμένου περὶ τοῦ Ἰσραὴλ, ἢ δημιουργοῦνται φανταστικὰ ἐγκλήματα, ἢ ἐπισυνάπτονται εἰς ὅλην τὴν φυλὴν τὰ ἅμαρτήματα ἑνός ; Ὁ Πρίγκηψ Μεσκέρσκυ ἐγνώρισε τοὺς κορυφαίους τῶν Ἑβραίων

της Ρωσσίας και είδομεν με ποίαν λυρικήν έξαρσιν δμιλεῖ περὶ αὐτῶν. ἂν ἐγνώριζεν τὰ ἑκατομύρια τῶν βιοπολιστῶν ῥώσων ἑβραίων θὰ ἀνεγνώριζεν, ὡς ὁ Γόρκι καὶ ὁ Τολστοῖ οἱ ὁποῖοι συννεχρωτίζοντο μετὸς ταπεινούς, ὅτι οἱ ἴδιοι ἀρεταὶ ἐντιμότητος καὶ αὐταπαρνήσεως ὑπάρχουσι καὶ εἰς τοὺς ἀποκλήρους αὐτούς. Δὲν καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πένητες ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἐμπνέονται ἑβραϊκὴν ἀγωγὴν. Καὶ οἱ μὲν πλούσιοι ἐπειδὴ ἀφιερώνουσι τὴν περιουσίαν τῶν ὀκόκληρον ἢ μέρος ὑπὲρ τῶν ὁμοίων, προσπίπτουν πλειότερον εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κόσμου οἱ δὲ πένητες οἱ ὄνεισεύμενοι τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀνθρωπότητος καθὼς ὁ Σιγισμόνδος τοῦ «Χρήματος» τοῦ Ζολᾶ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

* *

Οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἔχουν δημιουργικὸν πνεῦμα διατείνεσαι ἄλλη σχολὴ ἀντισημιτῶν. Καὶ οἱ συγγραφεῖς τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς ὁ Σπινόζας, ὁ Μπέργκσον, ὁ Ἔρλιχ; τοῦ τελευταίου τούτου ἰδίᾳ τὰ τρόπαια οὐκ ἴσως καθεύδειν πολλοὺς ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαγοῦ. Ἀλλὰ καθὼς συμβαίνει διὰ τὴν μεγαλοφυΐαν, ἢ ἀντίδρασις δὲν κατορθώνει τίποτε ἄλλο ἢ νὰ τὴν καθιστᾷ ἐπιφανέστεραν. Περὶ τοῦ θαυματουργοῦ φαρμάκου τοῦ Ἔρλιχ τοῦ Σαλβεργάν, πολλὰ ἐμμηχανεύθησαν ἐσχάτως, οὕτως ὥστε ἢ συζήτησις ἔφθασε μέχρι τῆς Γερμανικῆς Βουλῆς, ὅπου ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἔλαβε τὸν λόγον ἵνα ἐξάρη τὴν χρησιμότητα καὶ ἀβλαβὲς τοῦ φαρμάκου. Ἐὰν εἰς περιπτώσεις τινὰς τὸ φάρμακον, ἐφάνη ἐπιζήμιον δὲν δύναται νὰ λεχθῆ τοῦτο δι' οἰονδήποτε φάρμακον ὅταν συντρέχουν ἢ μὴ κατάλληλος χρῆσις, καὶ ἢ ἐπικίνδινος θέσις τοῦ ἀσθενοῦς; Μήπως ἢ ἀθωότερα τροφή δὲν καθίσταται ἐπιζήμιος καὶ πολλάκις θανατηφόρος ὅταν γίνεται κατάχρησις; Πρὸς ἀποστόμωσιν τῶν συκοφαντῶν, ἠγέρθησαν ὑπὲρ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Ἔρλιχ αἱ ἱατρικαὶ ἐπιστημότητες τοῦ κόσμου ὅλου, ἐν οἷς καὶ ὁ μέγας Μετσνικόφ τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ.

* *

Ὁ Ἔρλιχ δὲν εἶναι μόνον δόξα ἑβραϊκὴ διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν του ἀξίαν ἀλλά

καὶ διότι ἐνδιαφέρεται μεταξὺ τῶν πρώτων διὰ τὴν ἑβραϊκὴν ἀναγέννησιν. Ἀποτελεῖ καὶ μέρος τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξυγίανσιν τῆς Παλαιστίνης, παρέχων τὴν πολυτίμον ἐπιστημονικὴν του ἐργασίαν καὶ χρήματα. Εἶνε ἐκ τῶν πολυτιμότερων στοιχείων διὰ τὴν ἑβραϊκὴν ἀναγέννησιν ἢ ὁποῖα μετὰ τὴν ἑναρξιν κατ' Ἀπρίλιον τοῦ ἐν Χάιφα Πολυτεχνείου θὰ κάμῃ γιγάντειον ἄλμα.

* *

Ὡς ἦτο ἐλόμενον, τὸ ζήτημα τοῦ Πολυτεχνείου, ἐπερατώθη μετὰ τὴν πλήρη ἰκανοποίησιν τῶν ἑβραϊστῶν. Τὰ σπουδαιότερα ἐπιστημονικὰ μαθήματα θὰ διδασκῶν ἑβραϊστὶ, τὰ τε μαθηματικὰ καὶ φυσικὰ. Ὅλα δὲ τὰ μαθήματα μετὰ τέσσαρα ἔτη θὰ διδασκῶν ἑβραϊστὶ, ἀφιέρου τοῦ διαστήματος τούτου εἰς πάντας τοὺς καθηγητὰς νὰ μάθουν ἑβραϊκά.

Ὅταν δὲ ἰδρῶθῃ καὶ τὸ Πανεπιστήμιον ἐν Ἱερουσαλήμ, θὰ εἶναι ζήτημα μιᾶς δεκαετίας, μαζὺ μετὰ τὴν παράλληλον ἐργασίαν τῶν Διδασκαλείων τῶν Γυμνασίων, καὶ τῆς πλειάδος τῶν δημοτικῶν καὶ μέσων σχολῶν ἵνα ἢ ἑβραϊκὴ γλῶσσα ἀποβῆ ἢ ἐπικρατοῦσα γλῶσσα ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Κάτω Συρίᾳ ἢ ἐπιστημονικὴ γλῶσσα καὶ ἢ γλῶσσα τῆς ἀνεπτυγμένης τάξεως ἐν γίνῃ, ἀφοῦ θὰ φοιτῶσι εἰς τὰ ἀνώτερα ἑβραϊκὰ σχολεῖα καὶ ἀλλόδοξοι καὶ ἰδίᾳ ἄραβες διὰ τοὺς ὁποίους ἢ ἑβραϊκὴ παρέχει τόσας εὐκολίας ὡς ἐκ τῆς συγγενείας μετὰ τὴν ἰδικὴν των.

Ἡ πρόσφατος δὲ ἐπίσκεψις ἐν Παλαιστίνῃ τοῦ Βαρόνου Ἐδμόνδου Ρότσιλδ, ἐπίσκεψις ἢ ὁποῖα ἐνεῖχε ἐθνικὴν σημασίαν, συνετέλεσε ὄχι μόνον εἰς ἀναζωπύρωσιν τῶν ἑβραϊκῶν ἐλπίδων, ἀλλὰ καὶ ὑπῆρξεν βεβαίως ἀφετηρία νέας συντόνου σιωνικῆς δράσεως.

* *

Τὸ πρόσφατότερον ἀνάγνωσμα κατὰ Ἑβραίων Θεσσαλονίκης εἶναι ἢ ἀνθελληνικὴ (sic) στάσις τοῦ «Ἰντεπαντάν». Ἔστι δὲ ἀνθελληνικὴ στάσις, κατὰ τινὰ ἐφημερίδα ὅτι ἢ ἐν λόγῳ ἐφημερίδος ἐδημοσίευσεν περισπούδαστον μελέτην περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς. Ἡ μελέτη, καθὼς ὅλαι αἱ μελέται τῆς περισπούδαστου γαλλοφώνου ἐφημερίδος εἶναι ὅλως ἀντικει-

μενικὴ, ἀποτελεῖ δὲ ἔργον ἐξόχως πατριωτικὸν καθὼς πᾶν τὸ εὐσυνειδητὸν ἔργον τὸ δυνάμενον νὰ φέρῃ βελτίωσιν εἰς ἕνα τόσον, διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν τροπῶν μιᾶς καταστάσεως καὶ τῆς ἐλλείψεως μιᾶς Διοικήσεως. Τὸ «Ἰντεπαντάν», ἄλλως τε δὲν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐλλαττωματικὸν τοῦ φορολογικοῦ συστήματος τὸ ἐν τάξει ἐφαρμοσθὲν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ τὴν ἐπιζήμιον τῆς βραδύτητος πρὸς λήψιν μέτρων ἵνα ἐπανεύρῃ τὴν προτέραν ἀκμὴν του, ὁ πρῶτος λιμὴν τοῦ Αἰγαίου. Ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερίδος συζητεῖ καὶ τὰ μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τούτου.

Ἡ «Νέα Ἡμέρα» ἀντιθέτως τῆς ἄλλης ἐφημερίδος ἐξῆρε τὴν σημασίαν τοῦ ἄρθρου τῆς «Ἰντεπαντάν» εἰμεθα δὲ καὶ εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ὅτι αὐτὸς ὁ Πρωθυπουργὸς ἐξεφράσθη μετ' ἐπαίνων περὶ τῆς μελέτης τοῦ «Ἰντεπαντάν» τὴν ὁποῖαν ἐχαρκτήρισεν ὡς σοβαρὰν καὶ κατέκρινε τὰ κατ' αὐτῆς ἀβασανίστως γραφέντα. Ἡ κρίσις τοῦ κ. Βενιζέλου εἶναι λίαν κολακευτικὴ διὰ τὴν ἐγκριτὸν φίλην ἐφημερίδα, καὶ εὐχόμεθα ὅτι θὰ συντελέσῃ γνωσθεῖσα ἵνα παύσῃ ἢ ἐκ καθέδρας καὶ δογματικὴ κριτικὴ, ἀντικαθισταμένη διὰ τῆς ἀντικειμενικῆς συζητήσεως.

Υ. Γ. Δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας ἵνα ἐκφράσωμεν τὰ συγχαρητήριά μας εἰς τοὺς φίλους Ματαράσσον καὶ Νεφούσην διευθυντὴν καὶ ἀρχισυντάκτην τοῦ «Ἰντεπαντάν» διὰ τὸ παράσημον τοῦ «ἀκαδημαϊκοῦ ἀξιοματικοῦ» δι' οὗ ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως

* *

Ἡ κατωτέρω ζωντανότατη περιγραφὴ τῆς Παλαιστίνης παρελήφθη ἐκ διαλέξεως τοῦ κ. Νιέγου πρῶην διευθυντοῦ τῆς Γεωργικῆς Σχολῆς «Μικρὲ Ἰσραήλ» τῆς Ἰάφφας.

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Θὰ περιορισθῶ νὰ ἐκθέσω ἐνώπιόν σας μερικὰ τινὰ εἰς γενικὰς γραμμάς ἐπὶ τῆς χώρας ἢ τις μᾶς εἶνε τόσον προσφιλεῖς ὑπὸ τοσαύτας ἐπόψεις. Ἐξῆσα δέκα ὀκτὼ ἔτη εἰς τὴν χώραν ἐκείνην καὶ ἀνεμίχθην εἰς τὰ περισσώτερα ἔργα τὰ ὁποῖα συνετελέσθησαν ἐν αὐτῇ. Δύναμαι ὡς

ἐκ τούτου νὰ δμιλήσω περὶ αὐτῆς ἐν ἐπιγνώσει.

Ἡ Παλαιστίνη εἶνε μικρὰ χώρα ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἔκτασίν της (27000 χιλιομ. τετρ. τοῦ Βελγίου ἔχοντος 29000 χιλιομ. τετρ.) Ἀλλ' εἶνε μεγάλη, μερίστη διὰ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον διεδραμάτισε ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου. Τὰ ὄριά της εἶνε ὀλίγον ἀόριστα ὄντως οὐδέποτε καθωρίσθησαν εὐκρινῶς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος περιλαμβάνει τὴν ἔκτασιν τὴν κειμένην εἰς τὸ Μοντεσαρτίον τῆς Ἱερουσαλήμ, εἰς τὸ Μοντεσαρτίον τοῦ Κεζὰν (πέσαν τοῦ Ἰορδάνου) τὸ ἐξαρτώμενον ἀπὸ τὸ Βιλαέτιον τῆς Συρίας (Διμασκοῦ) εἰς τὰ Μοντεσαρτίον τῆς Ναπλοῦς καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ἀκρῆς, ἐξαρτώμενα ἀπὸ τὸ Βιλαέτιον τῆς Βηρυτιοῦ.

Ἡ Βίβλος τῇ ὀρίζει ἐπίσης τὰ ὄρια ταῦτα, λέγουσα :

«Ἀπὸ τῆς Μεγάλης θαλάσσης, τῆς Μεσογείου, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἐδφράτου.»

Κειμένη μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς εἰς θέσιν προνομιοῦσαν ἢ χώρα αὐτῆ γεινιάζει διὰ θαλάσσης ἀπὸ ἐν μέρος, πρὸς τὴν Ἀγγυτον, πρὸς τὴν πεδιάδα τοῦ Νείλου ὅστις εἶνε ποταμὸς ἱστορικὸς καὶ εἶδεν ἀνθούντα ἐν τῇ πεδιάδι του ἕνα πολιτισμὸν καὶ ἕνα Κράτος ἰσχυρόν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ μέρος γεινιάζει διὰ τοῦ Ἐδφράτου πρὸς τὴν Χαλδαίαν, τὴν Βαβυλωνίαν καὶ τὴν Μεσοποταμίαν ἢ τις βρέχεται ἀπὸ τὸν Ἐδφράτην, τὸν ῥέοντα ἐντὸς πεδιάδος ἢ τις θεωρεῖται ὡς ἢ κοιτὶς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ εἶδεν ἀκμάζον Κράτος ἰσχυρόν, τὸ ὁποῖον ἐξέτεινε τὴν κυριαρχίαν του ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν μέχρι τῶν δυτικῶν θαλασσῶν.

Περιλαμβάνουσα λοιπὸν ἢ Παλαιστίνη 27 000 χιλιομ. τετρ. καλλιεργήσιμον ἔκτασιν (χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὴν ἔρημον τῆς Συρίας ἢ τις εὐρίσκειται πρὸς ἀνατολάς, ὑπῆρξε ἐν τῇ ἀρχαίῳ Κράτος ἀποτελοῦν μεσότοιχον μεταξὺ τῶν δύο τούτων μεγάλων Κρατῶν, ἔργον πολὺ σιγῆ τῶν ἀντιζηλῶν τῶν δύο ἰσχυρῶν του γειτόνων καὶ παρασυρόμενον εἰς τὰς σφαῖρας ἐπιρροῆς πότε τοῦ ἐνὸς πότε τοῦ ἄλλου.

Ὁ φυσικὸς σχηματισμὸς τῆς Παλαιστίνης εἶνε ἐπίσης πολὺν περιεργος καὶ ἴσως μοναδικὸς ἐν τῇ γεωγραφίᾳ τοῦ Κόσμου. Ἄν καὶ μικρὰ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν βρέχεται εἰς ἀρκετὰ μεγάλην ἔκτασιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἢ τις μετρίζει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ κλίματός της, δροσίζει τὰ παράλια της καὶ σχηματίζει πολλοὺς μικροὺς λιμένας οἵτινες δύναται νὰ παράσχουν μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀκτοπλοίαν δι' ἐμπόριον μεγάλων ἔκτασεων εἰς Ἐλ Ἀρίς, Γάζαν Ἀσδῶδ, Ἰόππην, Ἀθλίτ. Ταντούρα, Καισάρειαν, Χάιφαν, Ἁγιον Ἰωάννην Ἀκρῆς Σοῦρ (ἢ ἀρχαία Τύρος) Σάϊδα (ἢ παλαιὰ Σιδῶν) πλησίον τῆς Βηρυτιοῦ.

Τὸ ἔδαφος δὲν εἶνε ἐπίπεδον. Εἶνε ἀπειραν

τίας πολλὴ ἀνάμικτος πολλὴ γραφικὸν, πολλὴ ποι-
κίλον, μὲ συχνὰς κυρτώσεις καὶ ἐπιχαρίτους
κυμάνσεις ἔχον λόφους πετρώδεις ἀπὸ τὸ μέ-
ρος τῆς Ἰουδαίας καὶ στρογγυλοὺς καὶ καλ-
λιεργησίμους γηλόφους ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Γαλ-
λιλαίας.

Ἀπὸ τῆς παραλίας ἡ γῆ ἀνυψοῦται βαθμη-
δὸν καὶ κατ' ὀλίγον καθὼς εἰσέρχεται τις εἰς
τὸ ἐσωτερικόν· φθάνει δὲ εὐκόλως μέχρι 860
μέτρων ὕψους, εἰς Ἱερουσαλήμ ἐν Ἰουδαίᾳ καὶ
εἰς Σαφὲδ, ἐν Γαλιλαίᾳ.

Πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ μᾶς ὑψηλῆς
κορυφῆς εδρῶσεται εἰς ὕψος χιλίων μέτρων
ἡ Ραμὰ ὅπου κεῖται ὁ τάφος τοῦ Σαμωνὴ καὶ
ὁπόθεν ἐν ἡμέρᾳ αἰθρίας δύναται τις νὰ διακρίνη
τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν πρὸς ἀνατολάς, τὴν δὲ
Μεσόγειον Θάλασσαν πρὸς δυσμάς. Ἀπὸ τὸ μέ-
ρος τῆς Γαλιλαίας τὸ ἔδαφος ἀνυψοῦται πάντοτε
μέχρι τῆς χαμηλοτέρας ὄροστοιχίας τοῦ ὄρους
Λιβάνου, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην θειάν χροὶν
ὑμνοῦν οἱ ποιηταὶ μας καὶ οἱ ψαλμοδοοὶ μας.

Τὰ σύνορα τῆς Παλαιστίνης φθάνουν εἰς τοὺς
πόδες τοῦ ὄρους Χερμόν, ὀνομαζομένου
ὑπὸ τῶν Ἀράβων Τζεμὲλ ἢ Σείχ, ἔχοντος
ὕψος 3000 μέτρων καὶ σχεδὸν διαρκῶς κεκα-
λυμμένον ἀπὸ χιόνια.

Ὀλίγον κατόπι τῶν ὑψωμάτων αὐτῶν εὐ-
ρίσκειται μία χαμηλὴ ἀπότομος, βαθεῖα καὶ
ταχεῖα. Εἶνε ἡ πεδιάς τοῦ Ἰορδάνου μὲ τοὺς
παραποτάμους του, ῥιπτοντος τὰ ὕδατά του μὲ
ταχύτητα τρομακτικὴν καὶ σχηματίζοντος κα-
ταρράκτης (ὁ καταρράκτης τοῦ Ἰαρομὸν εἰς
τὸ Τζιολὰν παρέχει θεῖαν ἐκ τῶν ὠραιότερων).

Ὁ Ἰορδάνης ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ Χερμόν δι-
έρχεται τὴν λίμνην Χουλέ (τὴν λίμνην τῆς Τι-
βεριάδος), ἔχουσαν τὸ σχῆμα μιᾶς λύρας, καὶ
εἰσβάλλει ἐντὸς τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης. Τὸ πε-
ρίεργον εἶναι ὅτι τὸ χαμηλὸν τοῦτο εὐρίσκει-
ται ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.
Ὅλη ἡ πεδιάς αὕτη εἶνε τρόπον τινα ὑπόγειος
προερχομένη ἀπὸ τοῦ Θεώμ (ἀβύσσου) διότι
ἡ λίμνη τῆς Τιβεριάδος εἶνε εἰς 200 μέτρα
ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ ἡ
Νεκρὰ θάλασσα εἰς 400 μέτρα.

Κατόπι ὑπὸθεν τοῦ περιέργου τούτου χα-
μηλώματος, ἐκ νέου τὸ ἔδαφος ἀνυψοῦται εἰς
ὄρη στρογγυλὰ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Χωρὰν καὶ
τῆς παλαιᾶς χώρας τοῦ Μωάβ. Δὲν θὰ παρα-
λείψω νὰ σᾶς ἀναφέρω τὴν τόσον εὐφορον καὶ
χαριτωμένην πεδιάδα τοῦ Σαζών, ἣτις κατέρ-
χεται ἀπὸ τὴν χαμηλὴν ὄροστοιχίαν τῶν ὄρων
τῆς Ἰουδαίας μέχρι τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν
ὑπερήφανον ἐκείνην παδιάδα τοῦ Ἰεραὲλ τὴν
ὀνομαζομένην ὑπὸ τῶν Ἀράβων Μερδζή ἢ Ἰβν
Ὁμο (πεδιάς τῶν νιῶν τοῦ Ὁμβρι) ἡ ὁποία
ἀπειλεῖ ὡς φαίνεται μέρος τῆς ἐπιχορηγή-
σεως τῶν Βασιλέων τοῦ Ἰσραήλ· πεδιάδα ἣτις
κλείεται εἰς μίαν τῆς ἄκρας ὑπὸ τοῦ ὄρους Θα-

βῶρ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπιχαρίτου θεᾶς,
καὶ εἰς τὴν ἄλλην ὑπὸ τοῦ ὄρους Καρμὲλ τὸ
ὁποῖον βρέχει τὴν ἄκραν του ἐντὸς τῆς θαλάσ-
σης. Ἐντὸς τῆς πεδιάδος εἶνε ὁ ποταμὸς Κι-
σὼν φημισμένος εἰς τὰ ἄλλα τῆς Δεβόρας·
Ὅλη ἡ χώρα τῆς Γαλιλαίας ἔχει τὴν μορφήν
μιᾶς μικρᾶς Ἑλβετίας.

Θὰ ἐκούραζα τὴν προσοχὴν σας ἐὰν ἤθελον
σᾶς ἀναπτύξῃ ἐνταῦθα ἄλλας ἐπιστημονικὰς
θεωρίας ἀφορώσας εἰς τὴν Γεωλογίαν τῆς Πα-
λαιστίνης. Ἐδῶ ἐπίσης ὑπάρχουν περιεργὰ ἴνα
φαινόμενα ἄξια μνείας. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν
εἶνε ἡ Παλαιστίνη ἐγκλείει δειγμάτων παντὸς εἴ-
δους γεωλογικῶν γαιῶν.

Τί νὰ εἶπῃ τις διὰ τὸ κλίμα; Μεγάλῃ ποι-
κιλίᾳ συναντᾶται ἐπίσης εἰς τὰ μετεωρολογικὰ
φαινόμενα. Εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Ἰορδάνου
πλησιάζομεν σχεδὸν πρὸς τοὺς τροπικούς, πρὸς
τὰς θερμότερας χώρας. Ὁ φοῖνιξ δύναται νὰ
καλλιεργηθῇ ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ τοῦ ὄρους Χερμόν
τὸ χιόνι εἶνε σχεδὸν διαρκές. Καὶ ξεύρετε πό-
σος καιρὸς χρειάζεται διὰ νὰ ὑπάγῃ κανεὶς
ἀπὸ τὸ ἐν τῶν δύο τούτων σημείων εἰς τὸ
ἄλλο; Μόλις ὀλίγας ὥρας.

Εὐρισκόμενος τὸ καλοκαίρι παρὰ τὸν Ἰορ-
δάνην ἐν τῷ μέσῳ φλογερῶν καύσεων, ὁ τα-
ξειδιώτης δύναται νὰ στείλῃ τὴν ἀγὴν ἕνα Ἄ-
ραβα διὰ νὰ τοῦ φέρῃ πᾶγον ἀπὸ τὸ βουνό. Μετ'
ὀλίγας ὥρας ὁ Ἄραβ θὰ ἐπιστρέψῃ φέρων εἰς
τὸν κουρασμένον ταξειδιώτην τὸ μέσον νὰ δροσι-
σθῇ. Χρειαζονται πέντε ὥραι μόνον διὰ νὰ ὑ-
πάγῃ τις ἀπὸ τὴν Ἰεριχὴ εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ
ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς Σαφὲδ.

Τὸν χιμῶνα ἡ διαμονὴ εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ
Ἰορδάνου εἶναι πολλὴ εὐχάριστος, ἡ δὲ Τιβε-
ριάς μὲ τὰς θερμὰς πηγὰς τῆς καὶ ἡ Γαδάρα
ἡ ἕνατι εὐρισκόμενῃ μὲ τὰς ἰδίας πηγὰς
καὶ μὲ τὰ ἐπίπια μᾶς παλαιᾶς ρωμαϊκῆς πό-
λεως μὲ τοὺς ναοὺς τῆς καὶ τὰ ἀμφιθέατρα
τῆς, δύναται νὰ καταστοῦν ιδεώδεις σταθμοὶ
λουτρῶν διὰ τὸν χιμῶνα. Τὸ καλοκαίρι ἀνέο-
χεται τις πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τὸ ὄρος Θαβὼρ
καὶ τὸ ὄρος Καρμὲλ καὶ πρὸς τὰ ὄρη τῆς
Ἰουδαίας διὰ νὰ ἀπολαύσῃ δροσεροῦ κλίματος.
Ὅταν κατασκευασθῶν εὐκολοὶ πρὸς σπηλαι-
ωνίαν ὁδοὶ ἐν τῇ χώρᾳ, αἱ μετακινήσεις αὐ-
ταὶ θὰ εἶνε συχνὰ καὶ αἱ διατριβαὶ ἐν τῇ ἔσοχῇ
δὰ εἶνε δυνατὰ δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ Παλαιστίνη λοιπὸν ἔχει θεᾶς λίαν ποικί-
λας, πολλὴ γραφικὰς, πλήρεις ἐνδιαφέροντος.
Ὁ οὐρανὸς τῆς εἶνε ἐπὶ πολλοὺς μῆνας καθα-
ρώτατος, κνανοῦς, τὸ κλίμα τῆς εὐχάριστον.
Ὁ Σιράβων συγγραφεὺς ρωμαῖος λέγει ὅτι
ὅλη ἡ χώρα εἶνε ἕνας ἀληθινὸς κήπος, τοσοῦ-
τον ἡ δειδροκομία ἦτο ἄφθονος.

Μήπως ἡ ποίησις ἡ ὁποία ἀποπνέει ἀπὸ τὴν
ὠραίαν αὐτὴν χώραν δὲν συναντᾶται εἰς τοὺς

πλείστους τῶν ψαλμῶν καὶ τὸ δροσερὸν Ἄσμα
Ἄσματων;

Κατὰ τὰς ἡμέρας μας ἡ χώρα αὕτη ἐξυ-
μνήθη ὑπὸ τοῦ Ρενὰν ὅστις περιγράφει θαυμα-
σίως τὴν Γαλιλαίαν ἐν τῷ βιβλίῳ του περὶ
τοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ ἡμέτερος συγγρα-
φεὺς Μαπποὺ περιγράφει ἐπίσης τὸ κλίμα καὶ
τὴν γεωργικὴν ζωὴν τῆς Ἰουδαίας ἐν τῷ βι-
βλίῳ του, «Ἀσαβὰτ Σιών» (ἀγάπη τῆς Σιών.)

Λέγουσιν οὖν ἡ χώρα εἶνε ἄγονος καὶ ξηρὰ.
Ἐγὼ ἀντιλέγω. Ἐγὼ δηλῶ ἀπ' ἐναντίας ὅτι
εἶνε πολλὴ ὑγροτέρα πολλῶν ἄλλων χωρῶν τῆς
Τουρκίας. Ἀναμφιβόλως ὅσοι διέτρεξαν αὐτὴν
μόνον διὰ τοῦ μικροῦ σιδηροδρομοῦ ὁ ὁποῖος
μᾶς ὁδηγεῖ ἐκ τῆς Ἰόππης εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ
καὶ διέρχεται ἀπὸ τόπους πετρώδεις διὰ τὰ φθῶση
εἰς τὴν ἄγίαν πόλιν, σχηματίζουσαν μίαν κακὴν
ιδέαν περὶ αὐτῆς. Χρειαζοῦνται νὰ τὴν διατιέξῃ
τις καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἀπὸ Βορρᾶν εἰς
Νότον καὶ ἀπὸ Ἀνατολᾶς μέχρι Δυσμῶν, νὰ
ἐπισκεφθῇ τὰς κοιλάδας τῆς, νὰ περιέλθῃ τὴν
χώραν ἡ ὁποία κατέρχεται ἀπὸ τὴν Χερβὼν
καὶ φθάνει εἰς Μπερ Σέβα καὶ Γάζα, νὰ γνω-
ρίσῃ ὅλην τὴν παραλίαν, ὅλην τὴν κοιλάδα τοῦ
Ἰορδάνου, τὰ ὕψη τοῦ Καρμὴλου καὶ τοῦ
Θαβὼρ, τὴν κοιλάδα τοῦ Κισῶν, τὴν τόσον
ὠραίαν τὴν τόσον εὐφορον, τὴν κάτω καὶ τὴν
ἄνω Γαλιλαίαν, τὴν ὑπεριορδάνειον χώραν, διὰ
νὰ σχηματίσῃ μίαν ἀκριβῆ ιδέαν τοῦ πλούτου
τοῦ εὐφοροτάτου τούτου ἔδαφους, τοῦ τόσον
πολυμόρφου ποικίλου καὶ διαφόρου τὴν θεῖαν,
τὴν ὠραιότητα καὶ τὰς καλλιεργείας.

Εἶνε ἡ χώρα τῶν ὀνείρων καὶ ταυτοχρόνως
τῶν κερδοσκοπιῶν καὶ τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρή-
σεων. Ἐν τῇ χώρᾳ αὕτῃ χάρις εἰς τοὺς προ-
φήτας μας προδιδάθη ἐνώπιον τῆς ἀνθρωπότη-
τος τὸ ἐνηλότερον ἰδανικόν. Ἐκεῖ αἱ τρεῖς μο-
νοθεϊστικαὶ θρησκείαι αἱ ὁποῖαι ἐπικρατοῦν εἰς
τὸν κόσμον ἔδωκαν ἀλλήλαις κοινὸν ἐντενκλή-
ριον. Ἐκεῖ ἐπίσης ἡ γεωργία ἐφθασεν εἰς τὴν
ἀρχαιότητα εἰς ἀνάπτυξιν ἄγνωστον καὶ ἐπὶ τῶν
ἡμερῶν μας.

Πίπτει εἰς τὴν χώραν αὕτην περισσότερον
ὑδωρ παρὰ εἰς πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης
καὶ πρὸ πάντων εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς.
τῆς ὁποίας τὸ ὄροπέδιον εἶνε ἐντελῶς ἄγονον
καὶ δὲν παρέχει εἰμὴ μόνον ἀμφιβόλους καλλι-
εργείας.

Ὁ μέσος ὄρος τῆς βροχῆς εἶνε πλέον τῶν 600
χιλιοστ. κατ' ἔτος καὶ εἰς μερικὰ ἔτη τοῦτο φθά-
νει καὶ ὑπερβαίνει τὰ 800. Τὸ κρυώτερον εἶνε ὁ
γεωργὸς νὰ γνωρίζῃ διὰ καταλλήλων ἔργων, διὰ
βαθέων καὶ ἐπιχαίρων καλλιεργειῶν νὰ χρησι-
μοποιῇ τὰ ἄφθονα αὐτὰ περιεργὰ ὕδατα. Ἄ-
τινα πίπτουν οὐρανὸθεν διὰ μερικὰς μόνον ἡ-
μέρας κατὰ κανονικὰς περιόδους τῶν μηνῶν
Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ
Μαρτίου. Τὸ ὕδωρ εὐρίσκειται εἰς μικρὸν βᾶ-

θος ἐντὸς τοῦ ἔδαφους ὁπόθεν ἐξάγεται μὲ ἀν-
τλία, διὰ νὰ ποτίσῃ εἰς τὰ πέριξ τῆς Ἰόπ-
πης τὰς περιφήμους ἐκείνας πορτοκαλλέας αἱ
ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸν πλοῦτον τῆς χώρας. Ἐγὼ
αὐτὸς ἐμέτρησα ἐπὶ μᾶς μανδραϊνῶς 4000
καρπούς.

(Μετάφρ. Λ. Πετράτου)

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΒΡΑΙΟΙ, ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ, ΙΟΥΔΑΙΟΙ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς «Πατριδος» τῆς 24 Φε-
βρουαρίου ἀνέγγωμεν τὸ παράδοξον ὅτι ἕνας
ἐβραῖος παραπονεῖται διὰ τὴν προσωνυμίαν «Ἐ-
βραῖοι» τὴν ὁποῖαν ἤθελε ἀντικαθισταμένην διὰ
τὴν «Ἰσραηλίται». Ἀναγνώσατε γελειωδε-
στέρην παρατήρησιν; Αἱ τρεῖς προσωνυμίαι
«ἐβραῖοι, Ἰσραηλίται, Ἰουδαῖοι,» ἔχουν καὶ αἱ
τρεῖς τὸν ἰστορικὸν των λόγον, οὐδεμία δὲ
τῶν τριῶν ἔχει προσβλητικὴν ἔννοιαν. Περὶ
τῆς προσωνυμίας «ἐβραῖοι» πολλὰ ἐγράφησαν.
Αὐτὸς ὁ γενάρχης Ἀβραὰμ ὁ ἀποβάς σύμβο-
λον εὐλογίας, ὀνομάσθη «Ἀβραὰμ ὁ ἐβραῖος»
πῶς λοιπὸν νὰ θεωρηθῇ ἡ λέξις προσβολή;
Εἶτε ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ
τοῦ Ἀβραὰμ εἶτε σημαίνει «περὰ τῆς» ὁ κα-
τοικῶν δηλαδὴ πέραν τοῦ Ἐδφράτου ποταμοῦ
χώραν, εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι οὕτως ὀνομάσθη
ἡ φυλὴ ἀπὸ παμπάλαιστην ἐποχὴν. Ἀκρι-
βέστερον δεδομένου ὅτι ὁ λαὸς ὁ ἐβραϊκὸς χρο-
νολογεῖ τὴν γέννησιν του ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ, ἄρα
τὸ ὄνομα ἐβραῖος εἶναι ἀρχαιότερον αὐτοῦ τού-
του τοῦ Πατριάρχου. Ὁ Ἰωσήφ λέγει εὐρι-
σκόμενος ἐν Αἰγύπτῳ ὅτι ἀπήχθη ἐκ τῆς χῶ-
ρας τῶν ἐβραίων» ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι διάφο-
ροι πληθυσμοὶ ὀνομάσθησαν «Ἐβραῖοι» πρὸ
τῶν προγόνων μας. Οὗτοι ἀριθμοῦντες ὀλίγας
μόνον δεκάδας ἀτόμων ἀποτελοῦντες ἄσημον
κατὰ τὴν σπουδαιότητα οἰκογένειαν, δὲν ἠδύ-
ναντο νὰ κατέχουν μεγάλην μὲ τὸ ὄνομα των
χώραν γνωστὴν μέχρι Αἰγύπτου. Ὑποθέτομεν
ὅτι τὸ ὄνομα «Ἐβραῖοι» εἶχε περιληπτικὴν
ἔννοιαν, εἰς ἀρχαιότεραν ἐποχὴν καθὼς περι-
ποῦ ἡ λέξις «Φράγκος» ἡ ὁποία ἐδίδοτο πρὸς τινοὺς
ἐν Ἀνατολῇ καὶ δίδεται ἀκόμη εἰς ὅλους τοὺς
λαοὺς τῆς Ἀσικῆς Εὐρώπης. Ἐπεκράτησε
ἀκολούθως ἡ ὀνομασία «Ἐβραῖος» διὰ μόνην
τὴν φυλὴν τοῦ Ἰσραήλ.

Ἡ ὀνομασία «Ἰσραηλίται» εἶναι μερικωτέρα
ἀποδοθεῖσα εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραήλ. Πολὺ
μετὰ ταῦτα μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς φυλῆς τοῦ
Ἰούδα, καὶ τὸν σχηματισμὸν τοῦ Βασιλείου τοῦ
Ἰούδα ἐκλήθησαν οἱ τὸ Βασίλειον τοῦτο ἀπο-
τελοῦντες «Ἰουδαῖοι» ἐξ οὗ τὸ ἑλληνικὸν Ἰου-

δαίτοι. Ούτως τὸ «Ἑβραῖοι» εἶναι γενικώτερον, μερικώτερον δὲ τὸ «Ἰσραηλίται» καὶ μερικώτερον ἀκόμη τὸ «Ἰουδαῖοι». Ἐπομένως ὅλοι οἱ λαοὶ οἱ ἀρχαῖοι οἱ ὁποῖοι πιθανὸν ὠνομάσθησαν «Ἑβραῖοι» ἔαν ὑπῆρχον σήμερον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὠνομασθοῦν «Ἰσραηλίται» διότι ἡ ὀνομασία αὕτη ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραὴλ, ἐπίσης καὶ τὸ ὄνομα «Ιουδαῖος» δὲν ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς «Ἰσραηλίτας» ἀλλὰ εἰς τοὺς ἐκ τούτου ἀποτελέσαντες τὸ Βασιλεῖον τοῦ Ἰουδα (φυλὴ τοῦ Ἰούδα, μὲ ὁμάδας τινὰς τῶν ἄλλων φυλῶν, καὶ φυλαὶ τοῦ Βενιαμὴν καὶ Μανασσῆ). Οἱ σημερινοὶ Ἑβραῖοι οἱ ἀμεσώτερον καταγόμενοι ἐκ τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἰούδα, δύναται νὰ ὠνομασθοῦν καὶ «Ἑβραῖοι» καὶ «Ἰσραηλίται» καὶ «Ιουδαῖοι».

Οὐδεμία λοιπὸν τῶν τριῶν ὀνομασιῶν ἔχει τι τὸ προσβλητικόν, ἀλλὰ καὶ αἱ τρεῖς ἔχουν ἱστορικὴν σημασίαν. Ἐπεκράτησε δὲ νὰ δωθῇ ἡ «Ἑβραϊκὴ» ὀνομασίαν γενικῶς εἰς τὴν γλῶσσαν ἢ ὁποία πολὺ σωστὰ λέγεται «Ἑβραϊκὴ» καὶ ὅχι Ἰσραηλιτικὴ, διότι ταύτην ὁμῖλουν πολλοὶ λαοὶ καὶ πρὸ ἀκρότης τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀβραὰμ ἢ τοῦ Ἰσραὴλ. Ἡ ὀνομασία Ἰουδαῖοι, Ἑβραῖοι Ἰουδαῖοι εἶναι ἡ μᾶλλον ἐν χρήσει μεταξὺ Ἑβραίων. Δὲν ἠξυμνοῦμεν διατὶ ἐπεκράτησε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀριστοκρατικὴ οὕτως εἰπεῖν προσηγορία τῆς φυλῆς, ἡ λέξις «Ἰσραηλίται» ἐνῶ ἀδιάφορος ἡ λέξις «Ἰουδαῖος» καὶ προσβλητικὴ ἡ λέξις «Ἑβραῖος»! Οἱ κάμνοντες τὰς διακρίσεις ταύτας ὁμολογοῦν ἢ μὴ εἶναι ἀγαθὰ ἀκριβῶς ὅσον οἱ περιφρονοῦντες φυλὴν ἢ ὁποία διὰ τοῦ κηρύγματος τῶν προφητῶν τῆς ἔδωκε τὸν τόπον εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἰδιαιτὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης, τὰ ὁποῖα χωρὶς τὴν φυλὴν ταύτην, θὰ ἦσαν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἄγνωστα εἰς τὸν κόσμον μέχρι σήμερον.

Δι' ἡμᾶς καὶ τὰ τρία ὀνόματα «Ἑβραῖος» «Ἰσραηλίτης» «Ιουδαῖος» εἶναι ὁμοίως τιμητικὰ, διότι ἀποτελοῦν σύμβολον ἀρμονικῆς ἱστορίας τειραμοσχιῶν περιπέσιων εἰδῶν, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἡμέτερος λαὸς ὠνευρέθη καὶ εἰργάσθη διὰ τὴν ἀδελφοποίησιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἢ ὁποῖα φεῦ πολὺ ἀλέχει ἀκόμη νὰ συντελεσθῇ.

M. X.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ

«ΝΕΑ ΑΛΗΘΕΙΑ» «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» «ΕΜΠΡΟΣ»

«ΘΑΡΡΟΣ» (τῆς Θεσσαλονίκης)

Εἶναι δυνατόν νὰ συντελεσθῇ ἡ πρόσδος μιᾶς μεγάλης Πατριδος, ἐνός Κράτους, χωρὶς τὴν μερικὴν πρόσδον μιᾶς ἐκάστης ἐπαρχίας μιᾶς ἐκάστης πόλεως; Ἐὰν αἱ Ἀθηναί, ἢ Θεσσαλονικὴ αἱ Πάτριαι χωρισθῶσι εἰς δύο ἀντίθετα

στρατιώτικα τῶν ἰδίων συμπολιτῶν, τὸ κακὸν δὲν θὰ ἀντανάκῃ ἐπὶ τῆς γενικῆς καταστάσεως τῆς χώρας; Ἡ Θεσσαλονικὴ θὰ εἴπουν τινὲς παρῴσκει τὸ φαινόμενον πόλεως κατοικουμένης ὑπὸ ποικίλης ἐθνότητος στοιχείων. Ἄλλὰ τί πρὸς τοῦτο; Μήπως ἡ διαφορά ἐθνότητος καὶ δόγματος ἐμποδίζει τὴν ἀδελφικὴν συνεργασίαν ὑπὲρ τῆς κοινῆς Πατριδος; Καὶ ποῖον Κράτος εἶναι ὁμοειδές; Μήπως εἶναι τοιαύτη, αὕτη ἡ Γαλλία, χώρα τὴν ὁποίαν θεωροῦμεν κατ' ἐξοχὴν, μετὰ ἰδίαν τὴν μεγάλην συγκεντρωτικὴν καὶ ἀφομοιωτικὴν ἐργασίαν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἐπιτυχούσαν τὴν ἐνότητα τῆς γλώσσης καὶ τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθητικῆς; Παρῴσκει ἄλλως μικρὰς διακρίσεις, μήπως ἑκατομμύρια ἕλα Γάλλων, δὲν ἀγνοοῦν τὴν γαλλικὴν, οἱ Προβηγγιανοὶ λ. χ. καὶ οἱ Βρετταννοί; Τίς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ μεγαλύτερος σημερινὸς ποιητὴς τῆς Γαλλικῆς χώρας, ὁ Μιστράλ, ἔγραψε τὰ ἀριστοῦργημάτα του εἰς τὴν προβηγγικὴν γλῶσσαν, διότι ὅταν ἀνέγνωσε τὸ πρῶτον γαλλικὸν του ποίημα εἰς τὴν μάνα του, αὕτη τοῦ εἶπεν: Πικρὶ μου δὲν ἐνόησα τίποτα;» Μήπως τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα συνταυτίζονται; Τίς δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι ὅταν ἡ κυβερνήσις τῶν Παρισίων ἤθελε νὰ ἀπαγορεύσῃ χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτύχῃ ποτὲ τὰς ταυρομαχίας, εὐρέθησαν Μασσαλιῶται ἀνακράζοντες: «Ἡμεῖς δὲν ἡμεῖθα Γάλλοι, εἴμεθα προβηγγανοί;» Καὶ δὲν κατηγορήθησαν οἱ Βρετταννοὶ διὰ τὰς τρυφεράς σχέσεις τῶν μετὰ τοὺς Κέλτας τῆς Ἀγγλίας; Μήπως διὰ τὰς διαφορὰς ταύτας φρονεῖ κανεὶς σοφῶς ὅτι οἱ Βρετταννοὶ καὶ οἱ Προβηγγιανοὶ εἶναι ὀλιγώτερον γάλλοι πατριῶται τῶν λοιπῶν;

Ἀφοῦ λοιπὸν ὀλοσχερῆς ἀφομοίωσις, δὲν εἰπῆθη οὔτε θὰ ἐπέλθῃ ποτὲ εἰς Κράτος τὸ ὅποῖον ἀριθμεῖ ἱστορίαν πολλῶν ἑκατονταετηρίδων, (δὲν θὰ ἐπέλθῃ ἀφοῦ ἀπεναντίας παρῴσκειται ἐκεῖ ἀνεγνώστους τοῦ ἀρχαίου προβηγγικῆς καὶ βρεττανικῆς πεισμάτος) πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαιτήσῃ τις τὸ θῦμα νὰ ἴδῃ μεταμορφωθέντας ἀπὸ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἄλλην, ἀλλοθενεῖς διατελέσαντες ὑπὸ μὴ ἑλληνικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ 500 ἔτη περίπου; Ἐὰν δὲ οἱ ἀλλοθενεῖς οὗτοι εἶναι ἀληθῆς ὅτι τῆς προηγουμένης διοικήσεως διατηροῦσιν εἰσέτι εὐγνώμονα ἀνάμνησιν, τοῦτο ἄξ θεωρηθῇ μᾶλλον τίτλος τιμητικὸς δι' αὐτοὺς καὶ ἐχέγγυον δι' ἡμᾶς ὅτι ὑπὸ δικαιοτέρων διοικήσιν παρέχουσαν προσέτι ἕλα τὰ κακὰ τῆς ἐλευθερίας. Ὅχι γίνονται πολῖται πολῦτιμοι καὶ ἀφροσώμενοι.

Ἐναπόκειται δὲ εἰς ἡμᾶς, νὰ συντελέσωμεν ὥστε οἱ νέοι συμπολιτῆς μας, ἐνωτισθῶσι τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπην. Ἄλλως τε, ἐὰν μίαν ἀθλητικὴν ἐφορτὴν, ἢ ἓν ἄρθρον ἐφημερίδος, ἢ ἢ φεσοφίαν γίνουσι ἀφορμὴ δημοσιογραφικῶν ἢ ἄλλων ἐπιθέσεων, δὲν θὰ ὑπάρχῃ

δύναμις εἰς τὸν κόσμον, νὰ πείσῃ τοὺς Ἑβραῖους ὅτι δὲν ἔζων ἠτυχώτερα ἐπὶ Τουρκίας.

Ἡ ἐξάσκησις βίαις ἢ τρομοκρατικαῖς ὁποῖας συνεβούλευεν ἐσχάτως μίαν ἐφημερίδα εἶναι ἀλυσιτελεῖ καὶ ἀνάξια τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀρκεῖ δὲ πρὸς ἀναίρεσιν τῆς τερατολογίας νὰ στρέφῃ κανεὶς μίαν σελίδα τῆς ἰδίας ἐφημερίδος, ὅπου διαμαρτύρεται ἐναντίον τῶν βιαιοτήτων τοῦ τουρκικοῦ σωβινισμοῦ. Πῶς λοιπὸν θὰ ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰς Κράτος πολιτισμένον ὅτι εἶναι καταδικαστέον εἰς Κράτος βάρβαρον; Οἱ χειριζόμενοι τὴν πένναν, δὲν πρέπει νὰ ἔχουν πρωτίστην ἀρετὴν τὴν ἀλληλουχίαν, τῶν σκέψεων καὶ τῶν φρονημάτων;

Τὰ βίαια μέτρα, οἱ διωγμοὶ δὲν εἶναι ἑλληνικοὶ, καὶ ἂν αἱ μέθοδοι αὗται εἶναι ἐν χρήσει πρὸ ἄλλοις λαοῖς, ἓνας λόγος περισσότερος νὰ ἀποκρούωνται ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Ἐὰν ἡ ρωμαϊκὴ βία κατέκτησε τὴν Ἑλλάδα, ἢ ἑλληνικὴ ἐξημέρωσις κατέκτησε τὸν ρωμαϊκὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπάρχει πλέον ἐνῶ ὑπάρχει ὁ λαὸς ὁ ἀντιπροσωπεύων τὸν ἑλληνισμόν. Δύο ἔθνη ἄλλως τε μόνον τοῦ ἀρχαίου κόσμου δὲν ἐξηρνήθησαν ἀπὸ τὸν στρόβυλον τοῦ χρόνου. Τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ Ἑβραϊκόν, διότι ἀντιπροσωπεύουν τὰς δύο αἰωνίους ιδέας τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Δικαίου. Εἶναι αἰώνια ὡς αἱ ιδέαι αὗται. Ἐπὶ πλέον ὁ Ἑβραϊσμός καὶ ὁ Ἑλληνισμός εἶναι αὐτόχρονα ιδέαι, καὶ διὰ τοῦτο, ἀψήφου τὸν θάνατον. Ἐὰν ὁ Ἑβραϊσμός ἀναμορφωθῆς, ὁ εὐαγγελιστὴς εἰς τὸν κόσμον τὸ Ἑβραϊκὸν ῥῆμα ἐφρόνει ὅτι τέκνον τοῦ Ἀβραὰμ, εἶναι περισσότερο τοῦ ἐκ σπέρματος, ὁ ἐμπεποτισμένος τὰς ἀρετὰς ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης τοῦ Πατριάρχου, μὴ καὶ ὁ Ἰσραήτης δὲν λέγει εἰς τὸν πανηγυρικόν του ὅτι αἱ Ἀθηναί εθεώρουν Ἕλληνας μᾶλλον τοὺς ἔχοντας μὲ αὐτοὺς ἕμοιον τὸν πολιτισμὸν παρὰ τοὺς μὲ αὐτοὺς ἔχοντας ὁμοίαν τὴν καταγωγὴν;

Ἐκ τούτου ἐξάγεται σχετικῶς μετὰ τὸν Ἑλληνισμόν, ὅτι ἡ δύναμις του ἢ κατακτητικὴ εἶναι ὅπως ἠθικὴ, καὶ ὅτι εὐκολώτερον γίνονται τὰς ἑλλήνων, παρὰ ὅτι δῆποτε ἄλλο. Ἐὰν ἀληθῶς ἕκαστος πολιτισμένος ἄνθρωπος εἶναι πνευματικῶς Ἕλληνας, δὲν εἶναι εὐνόητον ὅτι οἱ ἀλλόγλωσσοι, οἱ ἀλλοθενεῖς οἱ λόγῳ κατακτήσεως συμμετέχοντες σήμερον τῆς ἑλληνικῆς πατριδος, εὐκόλως θέλουσι κατακτηθῆναι ἂν λαὸς καὶ πολίται ἀναδειχθοῦν ἀληθῶς ἑλληνικοὶ; Οἱ προσπαθοῦντες ὡς ἐκ τούτου νὰ ἀποξενώσωσιν τῆς Ἑλληνικῆς ιδέας ἀλλοθενεῖς οἱ ὁποῖοι ῥέπουσιν εἰς τοῦτο λόγῳ πολιτισμοῦ καὶ συμφέροντος κάμνουν ἔργον ἡμιστὰ πατριωτικόν.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν πολιτείαν πρὸς τοὺς Ἑβραῖους Θεσσαλονίκης, ἢ λογικὴ καὶ τὸ πρα-

κτικὸν πνεῦμα, πείθουν ὅτι ἡ προαγωγή τῆς πόλεως ἀποτελεῖ τὴν μερίμναν πάντων ἀνεξαρτέτως τῶν Θεσσαλονικέων. Δὲν ἐπιτρέπονται λογικῶς ὑπόνοιαι ὅτι κάτοικοι ἀπὸ αἰῶνας ἐγκατεστημένοι εἰς ἓνα τόπον καὶ ἐργασθέντες ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαισαν νὰ πράξουν τοῦτο περιεληθόντες ὑπὸ Κράτος μᾶλλον εὐνομούμενον καὶ φιλελεύθερον! Εἶναι ἀκατανόητον ὡς ἐκ τούτου πῶς πᾶσα ἐπιτροπὴ, ἢ μελέτη σκοποῦσαι τὸ μέλλον ὅχι τῆς Παλαιστίνης ἢ τῆς Ἰερουσαλήμ, ἀλλὰ τῆς Θεσσαλονίκης χαρακτηρίζονται ὡς Ἑβραϊκὴ ἀντὶ νὰ συζητηθῶν μετ' ἡρεμίας καὶ ἐπιστημονικῆς ἀντικειμενικότητος. Ὁ γράφων ἔλαβε καὶ τὴν προσωπικὴν ἀντίληψιν ὅτι μίαν φίλην τοῦ ἐφημερίδος ἔχαρᾶ κτήριζε ὡς ἐπίβουλον, ὡς ἀνθελληνικὴν τὴν ἀπαίτησιν τῶν ἐμπορῶν ζαχαρώσεως διὰ τὴν ὑποτίμησιν τοῦ ἐμπορεύματος ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἀλλ' ἔπαισε πᾶσαν πολεμικὴν ὅταν ἐπέισθη, ὅτι οἱ ἔμποροι ἐκεῖνοι ἦσαν κατὰ μέγα μέρος μὴ Ἑβραῖοι, ὁ πρόεδρος δὲ αὐτῶν Ἕλληνας! Ὅποια ἀντικειμενικότης καὶ ἐλευθερία σκέψεως!

Τέλος πρέπει νὰ παρατηρηθῇ καὶ τὸ ἐξῆς τοῦτο πολὺ σπουδαῖον ὑπὸ πατριωτικὴν ἐποψίν, καὶ μερικῶς ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ ἡμετέρου συμφέροντος, τοῦ τῆς δημοσιογραφίας.

Τὸ πρῶτιστον στοιχεῖον ἀφομοίωσης εἶναι ἡ γλῶσσα. Ὡστε, πῶς θὰ ἀναγνώσῃ τις ἐφημερίδας εἰς τὰς ὁποίας εἶναι τὴς βέβαιος ὅτι θὰ εὖρη ὕβρεις κατ' αὐτοῦ; Ἡ «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις» ἢ ὁποία καθὼς ἐμφαίνεται ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῆς τοῦ πρώτου φύλλου (Μάρτιος 1912) σκοπὸν εἶχε καὶ τὴν διάδοσιν τῆς ἑλληνικῆς εἰς τὴν Ἀνατολήν παρὰ τοῖς Ἰσραηλίταις, ἐσχέθη ἀκριβῶς τοῦτο: νὰ προσελκύσῃ εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ διὰ ταύτης εἰς τὴν ἑλληνικὴν ιδέαν, τοὺς ὁμοδόξους τῆς, διὰ ἀναγνωσμάτων συμπαθῶν εἰς αὐτοὺς ἑλληνιστὶ γεγραμμένων. Ἡ ἐπίγουσα αὕτη ἐργασία τῆς διαδόσεως τῆς γλώσσης μας τὸσον ταχύτερον θὰ στέφθῃ ὑπὸ ἐπιτυχίας ὅσῳ τὰ ἑλληνιστὶ γραφόμενα ἐμπνέονται ὑπὸ πνεύματος εὐθύτητος καὶ ἐλευθερίας καὶ ἀπέχουν μισαρῶν σωβινιστικῶν ἐκδηλώσεων.

Ἐὰν δύο αἰῶνας πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἢ ἑλληνικὴ ἔγινε κοινὴς χρήσεως ἐν Ἰερουσαλήμ καὶ παρὰ τῷ Ἑβραϊκῷ κόσμῳ, τοῦτο ὀφείλεται διότι ὁ τότε ἑλληνικὸς κόσμος συμπαθῶς διέκειτο πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, μέχρι τοῦ σημείου νὰ γράφουν οἱ μὲν Σπαρτιατῆται ἐπιστολάς εἰς τὸν ἀρχιερέα τῆς Ἰερουσαλήμ διατεινόμενοι ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐξ Ἀβραὰμ κατάγονται, αἱ δὲ Ἀθηναί νὰ ψηφίζουσι ἀνδριάντα καὶ χρυσοῦν στέφανον ὑπὲρ τοῦ Ὑρκανοῦ Βασιλέως τῆς Ἰουδαίας.

M. X.

Ο ΨΕΥΔΟΜΕΣΣΙΑΣ ΣΑΒΒΑΤΑΪ ΤΣΕΒΙ

Ὁ Σαββαταΐ Τσεβί ἐγεννήθη ἐν Σμύρνη κατὰ τὸ ἔτος 1626 ἐκ πτωχῶν γονέων. Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἐδειξεν ἰδιάζουσαν ἰδιοφυίαν καὶ τοιαύτην πρόοδον ἐν τοῖς γράμμασιν, ὥστε κατὰ τινα τοῦλάχιστον λαϊκὴν παράδοσιν, ἐν ἡλικίᾳ 9 ἐτῶν ἐγνώριζε πολλὰς τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ τοσοῦτον τὴν παλαιὰν Διαιθήκην καὶ τὸ Τελμὸν, ὥστε ὁ διδάσκαλός του ὡμολόγησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διδάξῃ αὐτόν. Ἐν ἡλικίᾳ 15 ἐτῶν, συνεζήτηε μετὰ τῶν σπουδαιότερων ῥαββίνων κινῶν τὸν ἑκατομυχιανὸν αὐτῶν, ἐν ἡλικίᾳ δὲ 18 ἐτῶν ἤρχισε δημοσίᾳ κηρύττων. Ἐν ταῖς κηρύγμασιν αὐτοῦ προσεπάθει ἰδίᾳ μυστικῶς ἐρμηνεύων τὰς προφητείας περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Μεσσία, νὰ δείξῃ ὅτι αὕτη ἐπίκειται, μέλλουσα νὰ συμβῇ κατὰ τὸ 1648. Οἱ ῥαββίνοι τῆς Σμύρνης κατεδείκνουν τὸ σφικτερόν τῆς γνώμης αὐτοῦ καὶ ἐπικίνδυνον ἅμα καθ' ὅσον ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τοὺς Τούρκους τῆς Σμύρνης ἐναντίον αὐτοῦ καὶ τῶν Ἰουδαίων καθόλου, ἀλλ' οὗτος ἐπέμενε μέχρι οὗ οἱ ῥαββίνοι τῆς Σμύρνης τῇ βοήθειᾳ τῆς Τουρκικῆς ἀρχῆς κατάρθωσαν νὰ ἐκδιώξωσιν αὐτόν ἐκ τῆς πόλεως. Τότε ὁ Σαββαταΐ ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονικίαν ἐνθα ἤρχισε νὰ κηρύττῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας καὶ νὰ καλῇ ἐκυτὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων καὶ νὰ υπογράφηται αὐτὸς Κύριος καὶ Βασιλεὺς ὑμῶν Σαββαταΐ Τσεβί. Τὰ κηρύγματά του προσεῖλκον πολλοὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι ἀνεγνώριζον αὐτόν ὡς τὸν Μεσσία. Ἐν Θεσσαλονικίᾳ ἐνυμφεύθη, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον διεζεύχθη, ἵνα πάλιν νυμφευθῇ καὶ μετ' ὀλίγον διαζευχθῇ. Τέλος ἐγκατέλιπε καὶ τὴν Θεσσαλονικίαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἔμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον μάλιστα ἐν Τριπόλει, ὅπουθεν ἀναχωρήσας ἦλθεν εἰς τὴν Γάζαν. Ἐκεῖ τῇ βοήθειᾳ φίλου τινός, τοῦ περικυδευμένου Ἰουδαίου Νάθαν, διέδωκε πανταχοῦ ὅτι ἦλθεν ὁ Μεσσίας καὶ ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι πρέπει νὰ προπαρασκευασθῶσιν ὡς σωθῶσιν. Πολλοὶ τῶν περικυδευμένων Ἰουδαίων, διεμυρτόροντο καὶ ἔρχον ἐναντίον αὐτοῦ ἀποκλιόντες αὐτὸν ἀπατεῶνα, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἀπικιδεύτων, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν ὡς τὸν Μεσσία. Ἐν Ἱεροσολύμοις ἰδίᾳ εἶχε τόσους ὀπαδοὺς ὥστε καὶ θριαμβευτικῆς τῆς ὑποδοχῆς ἐγένετο εἰς αὐτόν ἀπείρου πλήθους συνοδεύοντος αὐτόν. Τότε διέταξε τοὺς Ἰουδαίους νὰ παύσωσι νὰ νιστεύωσι τὰς τρεῖς ἡμέρας τὰς καθιερωμένας ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀφοῦ πλέον εἶχεν ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ὅστις θὰ ἀπεκαθίστα

τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἰσραήλ. Ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τούτοις ἕνεκα τῶν προσβολῶν τῶν ῥαββίνων δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ μὴ δυνάμενος ἄλλως τε νὰ ἔλθῃ εἰς δημοσίαν συζήτησιν καὶ ὑποστήριξιν τῶν ἰδεῶν του ἐνώπιον αὐτῶν. Ἐφυγε λοιπὸν ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Γάζαν καὶ ἔπειτα εἰς Δαμασκόν, ἐνθα κηρύττων καὶ ἐξοδεύων ἀφειδῶς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἐκ τῶν χρημάτων, ἅτινα παρεῖχεν αὐτῷ ὁ Νάθαν κατάρθωσε νὰ ἀποκητήσῃ μεγάλην φήμην καὶ πολλοὺς ὀπαδοὺς. Τέλος ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπου τὸ πλῆθος τῶν ὀπαδῶν του εἶχεν ἀρκούντως αὐξήσῃ. Ἐκεῖ ἐγένετο αὐτῷ θερμοτάτη ὑποδοχὴ τὰ πλήθη ὑπεδέχθησαν αὐτόν στρώννοντα εἰς τὰς ὁδοὺς βαρυτίμους τάπητας καὶ πολυτίμητα ὑφάσματα ὅπως πατῆ ἐπ' αὐτῶν εἰσεσχομένους εἰς τὴν πόλιν των. Μάτην δύο τῶν περιφημοτέρων ῥαββίνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν Σμύρνη ἠγέρθησαν θορυλλέοι ἐναντίον αὐτοῦ καὶ ἀπεκάλεσαν αὐτόν ἀπατεῶνα. Ὁ ὄχλος ἠγέρθη κατ' αὐτῶν ἀπειλητικὸς καὶ ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ φύγωσιν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπως σώσωσι τὴν ζωὴν των ἐκ βεβχίου θανάτου. Τέλος ἦλθεν ἐκ Σμύρνης εἰς Κωνσταντινούπολιν κατ' ἄλλους μὲν ἐκουσίως, κατ' ἄλλους ὅμως ὅπερ καὶ τὸ πιθανώτερον, ἀκουσίως σταλεῖς ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τῆς Σμύρνης, πρὸς τὸν ὅποιον οἱ ἔχθροὶ τοῦ Σαββαταΐ εἶχον αὐτόν κατηγορήσει ὡς ἐξεγείροντα τὸν Ἰουδαϊκὸν λαόν, εἰς ἐπανάστασιν καὶ καλοῦντα αὐτὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων. Ὅτε οἱ πολυπληθεῖς αὐτοῦ ὀπαδοὶ ἐν Σμύρνη εἶδον τὸν Μεσσίαν των σιδηροδέσμιον ἀπαγόμενον ἤρχισαν νὰ ταραττώνται, καὶ νὰ κλονίζωνται ἐν τῇ πρὸς αὐτόν πίστει, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία αὐτῶν διεσκεδάσθη ὅταν διεδόθη εἰς τὸν λαόν ὅτι ἡ ταπεινὸς τοῦ Μεσσία ἦτο ἀναγκαία καὶ συγχρόνως πειρασμός τις τῆς εἰς αὐτόν πίστεως, ὃν ἔπρεπε ἀσκυδακλειστῶς νὰ ὑπομείνωσιν. Ἀχθεῖς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐρίφηθον εἰς τὰς φυλακὰς κατὰ διαταγὴν τοῦ Μεγάλου Βεζύρου, ὅστις ἐρωτήσας αὐτὸν ἐὰν πράγματι εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων οὐδεμίαν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἀπόκρισιν φοβουμένου νὰ ὁμολογήσῃ τοῦτο δημοσίᾳ. Ἐν τῇ φυλακῇ πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐκ τῆς Τουρκίας ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς Πολωνίας, Γερμανίας, Ὀλλανδίας, Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐπεσκέπτοντο αὐτόν. Ἀλλ' οἱ περισσότεροὶ ῥαββίνοι ἤρχισαν νὰ κατακρίνωσι τὴν τοιαύτην εὐπιστίαν τοῦ Ἰουδαικοῦ λαοῦ μάλιστα δὲ ὁ περίφημος ῥαββίνος τῆς Πολωνίας Κοέν ὅστις καὶ ἀναφορὰν ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Σουλτᾶνον κατηγορῶν τὸν Σαββαταΐ, ὡς ἀπατεῶνα καὶ διεγείροντα τοὺς Ἰουδαίους εἰς ἐπανάστασιν. Τότε ὁ Σουλτᾶνος προσεκάλεσε τὸν Σαββαταΐ καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν «Πληροφρούμεθα ὅτι

εἶσαι ὁ Μεσσίας τῶν Ἰουδαίων, τοῦτο ὅμως πρέπει νὰ ἀποδείξῃς εἰς ἡμᾶς διὰ θαύματος. Διὰ τοῦτο αὐριον θὰ διατάξω τοὺς στρατιώτας νὰ σὲ ἐκδώσωσι καὶ ρίψωσιν κατὰ σοῦ βέλη τινά. Ἐὰν ταῦτα δὲν σὲ φονεύσωσι, τότε θὰ εἶσαι πράγματι ὁ Μεσσίας καὶ θέλωμεν καὶ ἡμεῖς πιστεύσει εἰς ἐσέ». Οἱ λόγοι οὗτοι ἐφόβισαν τοσοῦτον τὸν Σαββαταΐ δειλὸν ἄλλως τε ὄντα, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν Σουλτᾶνον ὅτι δὲν εἶναι ὁ Μεσσίας, ἀλλὰ θνητός τις, ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν δύναται νὰ κάμῃ θαύματα. Τότε ὁ Σουλτᾶνος εἶπεν εἰς αὐτόν ἔχει καλῶς, ἀλλ' ἡ ὁμολογία σου αὕτη δὲν σὲ ἀπκλάσσει ἐκ τῆς θανατικῆς ποινῆς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑποστῇς ὡς ἀπατεῶν. Ἐκ τῆς ποινῆς ὅμως ταύτης δύνασαι νὰ ἀπκλιχθῆς, ἐὰν ἀπαρνούμενος τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν γείνης μωχμεθανός. Ὁ δειλὸς Σαββαταΐ προτιμῶν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του ἐδέχθη τοῦτο καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένετο μωχμεθανὸς μετονομασθεὶς Ἀλῆ Μεχμέτ ἐφένδης καὶ λαβὼν θέσιν τινὰ ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Οἱ φανατικώτεροι ὅμως τῶν ὀπαδῶν τοῦ Σαββαταΐ ἔλεγον ὅτι ὁ γενόμενος μωχμεθανός δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Σαββαταΐ ἀλλ' ἄλλος τις, καθ' ὅσον ὁ πραγματικὸς Σαββαταΐ ἀνηράγη εἰς τοὺς οὐρανούς, ὅπουθεν μέλλει νὰ ἔλθῃ ἐν εὐθετωτέρῳ καιρῷ πρὸς περάτωσιν τοῦ ἔργου του. Ὁ Σαββαταΐ μωχμεθανός γενόμενος ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ τὰς ἰδέας αὐτοῦ προσεπάθει δὲ ἐν τῷ κρυπτῷ νὰ προσελκύῃ καὶ μωχμεθανοὺς πρὸς ἐκυτόν. Πίστην δὲ ἐπιρροὴν εἶχε καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Σαββαταΐ, ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων δεικνύει τὸ ἀκόλουθον περιστατικόν. Ἀγγλος τις ἔμπορος δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσπράξῃ χρήματα παρ' Ἑβραίων ἔμπορων, πρὸς οὓς εἶχε πρὸ καιροῦ πωλήσῃ ἐμπορεύματα, ἕνεκα τούτου ἀπετάθη πρὸς τὸν Σαββαταΐ, ὅστις ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους τὴν ἀκόλουθον γαλλιστὶ γεγραμμένην ἐπιστολήν, καθ' ὅσον οἱ πρὸς οὓς ἀπετίετο Ἰουδαῖοι ταύτην τὴν γλῶσσαν ἐγνώριζον.

A vous de la nation des Juifs qui attendez la venue du Messie et le salut d'Israel, paix sans fin.

L'aîeté informé que vous devez à un Anglais. Il nous paraît juste de vous ordonner de satisfaire à vos dettes et si vous refusez de le faire et que vous ne nous obeissiez pas sachez que vous n'entrez pas avec moi dans mon royaume.

SABATHA·I· ZEWI

Μετὰ τὴν ἐπιστολήν ταύτην ἀμέσως ἔλαβεν ὁ ἄγγλος τὰ χρήματά του. Τέλος γενο-

μένης γνωστῆς τῆς ἐνεργείας τοῦ Σαββαταΐ πρὸς προσηλυτισμὸν καὶ μωχμεθανῶν ἐξωρίσθη ὑπὸ τὴν Τουρκικῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1676. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἔμειναν πολλοὶ τῶν ὀπαδῶν του πιστοὶ εἰς τὰς ἰδέας του ἀποτελέσαντες οὕτω αἵρεσιν, τὴν καλουμένην τοῦ Σαββαταΐ ἢ Σαββαταριῶν. Οἱ αἰρετικοὶ οὗτοι ἔχουσιν ἰδέας Ἰουδαϊκᾶς ἀναμειγμένους μετὰ τουρκικῶν, τὴν ἀνάμιξιν δὲ ταύτην δὲν ἔχουσι κάμει οἱ ἴδιοι, ἀλλ' ἔχουσι παραλάβει παρὰ τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς αἵρέσεως των τοῦ Σαββαταΐ, ὅστις μετὰ τὴν προσέλευσίν του εἰς τὸν μωχμεθανισμὸν ἐδέχθη καὶ τινὰς ἰδέας αὐτοῦ, ἅς ἀνέμιξε μετὰ τῶν Ἰουδαϊκῶν. Ἐν Θεσσαλονικίᾳ σώζονται ἔτι ὀπαδοὶ τῆς αἵρέσεως ταύτης τοῦ Σαββαταΐ.

Κ. Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Σ. Ι. Ε. Ἐδημοσιεύσαμεν εὐχαρίστως τὰς ἄνω σημειώσεις περὶ Σαββαταΐ Τσεβί, θεωροῦντες ταύτας ἐπικαιροὺς μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Θεσσαλονίκης. Εὐχαριστοῦντες τὸν καθηγητὴν Δουβουνιώτην διὰ τὴν νέαν συνεργασίαν του εἰς τὴν «Ἰσρ. Ἐπιθεώρησιν» παρατηροῦμεν μόνον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Τσεβί τοὺς ἐν Θεσσαλονικίᾳ ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι ἀρκετὰ σημαντικὸς, ἀνερχόμενος ἕως εἰς 15.000. Εἶναι οὗτοι οἱ λεγόμενοι Δολμέδες συγκαταλέγοντες μεταξὺ αὐτῶν τοὺς πλουσιωτέρους τῶν ἐμπόρων Θεσσαλονίκης. Ἀνήκουν εἰς τρεῖς αἱρέσεις, αἱ ὁποῖαι οὐδὲ συνάπτουν γάμους μεταξὺ των. Διὰ μίαν τῶν αἱρέσεων τούτων εἶναι φηίνεται ἀκριβὲς ὅτι ἔχει καὶ δοξασίας μωχμεθανικὰς μαζὺ με Ἑβραϊκὰς, αἱ ἄλλαι δὲ δὲν φηίνεται νὰ τηροῦν τίποτε τὸ μουσουλμανικόν. Ἀλλὰ καὶ αἱ τρεῖς αἱρέσεις ζοῦν ἐξωτερικῶς ὡς μουσουλμάνοι, ἐν κρυπτῷ δὲ καὶ παραθύρῳ ζοῦν ὡς Ἑβραῖοι, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτοὶ δεχθέντες τὸν Σαββαταΐ Τσεβί ὡς Μεσσία θεωροῦν ἐκυτοὺς ὡς τοὺς ἀληθεῖς Ἑβραῖους. Ἐπειδὴ ὅλοι αἱ πεποιθήσεις εἶναι ὑποκειμενικαί, οἱ Δολμέδες εὐρίσκουν τὴν πίστιν τῆς θείας ἀποστολῆς τοῦ Τσεβί καὶ τῆς διδασκαλίας του εἰς τὸ συναίσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης τὸ ὅποιον ἐνεφύτευσεν μεταξὺ των. Οἱ Δολμέδες ζοῦν χωριστὰ καὶ ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ συνάπτουν συνοικέσια μεταξὺ των καὶ καθὼς εἶπομεν ἀνωτέρω ἀνὰ τὰς τρεῖς αἱρέσεις χωριστά.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ

Οί απροσδόκητοι θρίαμβοι του Έλληνισμού, κατέπληξαν μὲν καὶ ἐπέπλησαν ἐνθουσιασμοῦ τὰς εὐγείεις καρδίας τῶν ἐτοιμῶν πάντοτε νὰ ἐπικροτῶσι τὸν μεγαλουργὸν δρᾶσιν τῶν λαῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνεβίβασαν συγχρόνως εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὅλας ἐκεῖνας τὰς εἰδεχθεῖς μορφὰς αἵτινες ἐμπνεόμεναι μόνον ὑπὸ συμφεροντολογικῶν σκέψεων ὠχρῶσι ἐνώπιον παντὸς θριάμβου μειοῦντος τὴν ἀξίαν τῶν ἐγωϊστικῶν ὑπολογισμῶν των.

Ὑπὸ τοιαύτην ἐννοίαν ἐκτιμῶντες τὰ πορίσματα τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν νικῶν, εὐρίσκομεν λίαν φυσικὴν τὴν ἐξέγερσιν τοῦ μισελληνικοῦ φρονήματος εἰς βᾶρος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Τῷ ὄντι ἡ ἀκαταγώνιστος ὑπεροχὴ ἦν ἀναπτύσσει τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἐκπολιτιστικῆς δρᾶσεως, αἱ συνεχεῖς προοδευτικαὶ αὐτοῦ τάσεις, ἡ προσφυῆς ἐκτίμησις τῶν παραγόντων πάσης κοινωνικῆς προαγωγῆς, ταῦτα πάντα ἀνέδειξαν μὲν τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν καὶ κατέστησαν ταύτην σεβαστὴν καὶ μεγάλην, ἀλλὰ καὶ συνετέλεσαν ὥστε ν' ἀποβῆ αὕτη συγχρόνως ἐπίφοβος εἰς τὰ μεγάλα ἐκεῖνα κέντρα, ἐν οἷς ἀνακινῶνται αἱ παραγωγικαὶ δυνάμεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐργασίας.

Τὰ διακρινόμενα ἔθνη ὑπὸ τοιαύτην ιδιότητα ἀποκτῶσι ἐχθρὸς ἐπιφόβους τόσον, ὅσον ἀποβαίνει μείζων καὶ ἐπιβλητικώτερα ἡ βαρῦτης αὐτῶν ὡς δυνάμεων κοινοφελούς ἐργασίας καὶ προόδου.

Ἐὰν ἐπισκοπήσωμεν μετὰ προσοχῆς ἀναλόγου τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς τὴν ἐξέλιξιν τῆς διεθνούς ὑπεροχῆς, ἀγόμεθα ἀδιστακτῶς ν' ἀνομολογήσωμεν ὅτι κοινὴ συνειδησις τῆς Εὐρώπης καταπολεμῆ κυρίως δύο φυλάς: τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἰσραηλιτικὴν. Συμπίπτει δὲ ἀκριβῶς αἱ δύο αὗται φυλαὶ νὰ συνεισφέρωσιν ἀφθονώτερον εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὰς ἐπιστήμας ἐν γένει νὰ διακρίνωσιν ὡς στοιχεῖα παραγωγικὰ πλοῦτος καὶ ἐργασίας πρακτικῆς. Ἐφ' ὅσον ἐναπτύσσουσιν αἱ δύο αὗται φυλαὶ τὰς λαιθανούσας ἠθικὰς αὐτῶν δυνάμεις, ἐπὶ τοσοῦτον παρακολουθοῦσιν αὐτὰς αἱ δυσμενεῖς διαθέσεις τῶν μειονεκτούντων ἐνώπιον τῶν μεγαλουργῶν αὐτῶν ἐμπνεύσεων.

Ὁ αἰτισμητισμὸς καὶ ὁ μεσελληνισμὸς, ἀποτελοῦσιν ἐκφράσεις ζηλοτύπων διαθέσεων οὐχὶ πρὸς ἄτομα ἀλλὰ πρὸς ὑπεροχάς. Ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ ἀδικαιολόγητοι θὰ παρέμενον αἱ ἀπεινεῖς καταδιώξεις τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὡς καὶ ἡ ἐπίμονος ἀρησις εἰς ἰκανοποίησιν τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων, ἐὰν μὴ διεφαίετο ἐν ταῖς ἐκάστοτε ἐκρήξεσι τῆς ἀντιπαθείας οἱ ἐγωϊστικοὶ ὑπολογισμοὶ ποῖας τιως

ἀδυναμίας. Ἐὰν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς δὲν εἶχε κληροδοτήσῃ εἰς τὰς μεταγεστέρας αὐτῆς γενεὰς τὰ συγράμματα τῶν μεγάλων φιλοσόφων καὶ τὰ καλλιμάρμαρα ἀριστουργήματα τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας, ἴσως δὲν θὰ ὑπῆρχε σήμερον Ἑλληνικὸν βασίλειον· οἱ Ἕλληνες ὅμως καὶ ἄνευ σημαίας θὰ διεκρίνοντο συνεχῶς διὰ τελεσιουργοῦ πρακτικῆς καὶ προσοδοφόρου ἐργασίας. Οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν Ἰσραηλιταὶ, δὲν κατῴρθωσαν νὰ συμπήξουν Κράτος ἀλλ' ὡς ἄτομα ἐργαζόμενοι, διαγράφουσι τόξα φωτεινὰ ἰκανὰ νὰ συγκεντρῶσιν τὴν προσοχὴν τῶν βαθυτέρων ἐκτιμητῶν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπεροχῆς. Ἐὰν ἡ μεμακρυσμένη αὐτῶν ἐκπολιτιστικὴ δύναμις εὐρίσκειτο εἰς στενοτέραν ἐπαφὴν μὲ τὰ κέντρα ἴσως θὰ εἴχομεν καὶ ἕτερον μεγαλουργὸν ἔθνος ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Οἱ Ἕλληνες ὡς ἄτομα θαυματουργοῦσι καὶ ἀποτελοῦσι δυνάμιν ἀκαταγώνιστον. Οἱ Ἰσραηλιταὶ ὡς ἔθνος κατὰ τοῦτο μόνον ὑστεροῦσι τούτων, καθόσον ἀψησχολλημένοι στερεῶς εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτῶν δρᾶσιν δὲν ἀπεφάσισαν νὰ δημιουργήσωσι τάξιν ἐθνομαρτύρων. Ἐὰν εἰς τοιαύτην σκέψιν προσεδίδετο ἡ προσήκουσα ἔντασις παρὰ τοῖς ἰσχυροῖς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἴσως ἡ Παλαιστίνη θὰ ἔτειεν ἡμέραν τινὰ ἀργῶν χεῖρα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τότε πρὸς τὰς δύο ταύτας ἀκαταβλήτους δυνάμεις ἐγειρομένη ἡ ἐπιβλητικὴ ἐξωτερικεὺς τῶν αἰσθημάτων τοῦ μισελληνισμοῦ καὶ τοῦ ἀντισιμητισμοῦ ἤθελε ναναγγίσει· διότι θὰ εὐρίσκειν ἀντιμέτωπον οὐχὶ μόνον τὴν σημαίαν τῆς ἰσότητος, τῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀλλὰ καὶ τὸν ἀσάλευτον ὄγκον δρᾶσεως μεγαλουργοῦ καὶ ἐπιβλητικῆς, μέχρι σημείου ἰκανοῦ ἵνα καταβάλλῃ πᾶσαν πρόληψιν καὶ νὰ ἀναδείξῃ σεβαστὸν πάντα νόμιμον τίτλον καὶ ἐπιβλητέα πάντα τὰ δικαιώματα τῆς διανοητικῆς ὑπεροχῆς καὶ τῆς ἀληθοῦς προόδου.

Ἄν δὲν ἐφοβούμεθα μήπως χαρακτηρισθῶμεν ὡς ἰδεολόγοι, θὰ ἐτολμῶμεν νὰ προαναγγείλωμεν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν δικαία ἐκτίμησις τοῦ πολιτισμοῦ διατεθειμένη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ δικαιώματα τῶν ἀδυνάτων θὰ ἐπιβάλλῃ σιγὴν εἰς τὰς παραφόρους φωνασκίας τῶν ἰσχυρῶν ἀποδίδουσα τὰ σκήπτρα εἰς λαοὺς οἵτινες ὡς αἱ μέλισσαι παράγουσι τὸ μέλι διὰ τοὺς ἄλλους καὶ φωταγωγοῦσι μοιραίως ψυχὰς ἐν αἷς ἐμφωλεύουσι λογισμοὶ ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐκ τοῦ Φιλελευθέρου «Κερκύρας»

τῆ 17 Ἰανουαρίου

Καθὼς ὑπεσχέθημεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον δημοσιεύομεν τὸ χρονογράφημα περὶ Ἰσραηλίτου πολεμιστοῦ τοῦ κ. Σκίππ τὸ δημοσι. ὑδὲν εἰς τὸ Σκρίπ (17.6.13)

ΙΣΡΑΗΛΙΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Διὰ πολὺν ἀκόμη καιρὸν εἰς τὰς ἰδιαιτέρας μας ὀμιλίας τὴν πρώτην θέσιν θὰ ἔχῃ ὁ τελευταῖος πόλεμος καὶ τὰ μεγάλα του ἐπεισόδια. Εἶνε θέμα ἄλλως τε, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐξαντληθῇ ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας γενεάν, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἄλλας μελλύσας τοιαύτας, μέχρις ὅτου εἴας ἄλλος θριαμβευτικὸς πόλεμος ἐναντίον τῶν νέων ἐχθρῶν μας τὸν παραμερίσῃ, ὅπως αὐτὸς παραμέρισε τὸ Εἰκοσιένα.

Ἔτσι γὰρ μετὰ τὸν κ. Σιμόπουλον, τὸν χαλκέντερον γραμματέα τῆς ἐπὶ τῆς περιθάλψεως ἐπιτροπῆς, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ τῆς ἐπαφῆς του μετὰ τοὺς τραυματίας εἶνε ζωνταῖον ταμεῖον τῶν συγκινητικώτερων πολεμικῶν ἐπεισοδίων, μοῦ διηγήθη τὴν ἐξῆς πραγματικὴν ἱστορίαν δι' ἕνα Ἰσραηλίτην, ὁ ὁποῖος χωρὶς καὶ νὰ εἶνε ὑπήκοος Ἕλληνας καὶ χωρὶς νὰ ἔχη τὴν παραμικροτέραν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἑλλάδα ἦλθεν αὐτόκλητος ἀπὸ ἄδολον φιλελληνισμῶν, κατετάχθη ἐθελουθῆς καὶ παρηκολούθησεν ὅλην τὴν ἐκστρατείαν μέχρις αὐτοῦ τοῦ Μπιζανίου ὅπου καὶ ἐτραυματίσθη.

Ὁ Ἰσραηλίτης αὐτὸς ἦτο ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑποθέτω μάλιστα ὅτι ἦτο καὶ ὑπήκοος ὀθωμανός. Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν τὸν ἠμόδισαν μόνον ἐκνήχθη ὁ πόλεμος νὰ σπεύσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ καταταχθῇ ἐθελουθῆς καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπίμονως ὅπως ἀκολουθήσῃ προτοῦ καλὰ-καλὰ γυμνασθῇ τὴν ἐκστρατείαν.

Ἡ σφαῖρα, ἡ ὁποία τὸν ἐσεβάσθη εἰς ὅλας τὰς μάχας, τὰς ὁποίας ἔλαβε μέρος δὲν θὰ τὸν εὐρίσκειν οὔτε εἰς τὴν Ἠπειρον, ἐὰν μόνος του δὲν ἔτρεχε πρὸς συνάντησίν της. Εἰς τὴν ἐφοδὸν τῆς Μαιωλιάσας ἂν καὶ ἀσθενῆς καὶ ἐξητλημένος ἀπὸ τὰς κακυχίας τοῦ πολέμου, ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν ταγματάρχην του νὰ λάβῃ μέρος· ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὸ ἐπέτρεψε καὶ τὸν διέταξε μάλιστα νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν σκηνὴν του. Ὁ Ἰσραηλίτης πολεμιστὴς ἐφάνη ὅτι ὑπήκουσεν, ἀλλὰ ἐντὸς ὀλίγου ἤρχισε νὰ στεριοχωρηθῆται· Δὲν τοῦ ἤρρεσε καθόλου ἰὰ μείνῃ μόνος ἐν ἀσφάλειᾳ καθ' ἣν ὄραν τὸ σῶμά του θὰ ἔδρεπε δάφνας καὶ ἐξεκίνησεν ἀμέσως νὰ τὸν συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον διεσταυρώθη μὲ τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Στρατηλάτου Κωνσταντινίου, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτησε ποῦ πηγαίνει. Καὶ ὁ γενναῖος ὀπλίτης ἀγνοῶν εἰς ποῖον ὀμιλεῖ τοῦ διηγήθη εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν—διότι σημειωτέον ὅτι δὲν ἤξευρεν Ἑλληνικὰ τὴν ἀδικίαν, ἡ ὁποία ὁ ταγματάρχης του ἤθελε νὰ τοῦ προξενήσῃ.

—Καταλαβαίνετε, εἶπε, διὰ μίαν μικρὰν μου κακοδιαθεσίαν νὰ μοῦ στερήσῃ τὴν μεγαλύτεραν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μου!..

—Καὶ ποῖα εἶνε ἡ εὐτυχία σου ;..

—Νὰ πολεμήσω ἀκόμη μίαν φορὰν διὰ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα.

Ὁ Διάδοχος τὸν ἄφησε νὰ πάῃ εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός, ἀφοῦ τὸν συνεχάρη καὶ τοῦ ἐπῆρε καὶ τὸ ὄνομα.

Εἰς τὴν μάχην αὐτὴν ἐτραυματίσθη καὶ ἐνοσηλεύθη κατόπιν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομῖα τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μόλις ἐξῆλθεν ἐσυλλογίσθη ὅτι εἶχε μείνει χωρὶς πεντάραν. Δὲν ἐγνώριζε κανένα συμπατριώτην του εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸν κ. Δάσιος νὰ τοῦ ζητήσῃ ἕνα μικρὸν βοήθημα.

Ὁ κ. Νομάρχης τὸν ἀπέστειλεν εὐθὺς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς περιθάλψεως ἐπιτροπὴν ὅπου εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ νὰ τὸν περιποιηθῇ ἰδιαιτέρως, ὅπως τοῦ ἤξιζεν, ὁ κ. Σιμόπουλος.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι ἔκαμε κατάχρησι τῶν περιποιήσεων, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐπεδαψιλεύθησαν. Μόλις ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του ἐντελῶς καλὰ καὶ μόλις ἤκουσεν ὅτι εἰς τὸ Παγγαῖον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ συνεχισθοῦν τὰ ἡρωικὰ ἀθλα τοῦ ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ἔσπευσεν εὐθὺς νὰ συναντήσῃ τὸ σῶμά του.

Σὲ τέτοιους ἀνθρώπους δὲν ξέρω τὴν ἠθικὴν ἰκανοποίησιν σκέπτεται νὰ δώσῃ ἡ Πολιτεία. Ἀλλὰ ὀρισμένως πρέπει νὰ εἶνε αὕτη τόσον ὠραία ὅσον καὶ ἡ ὠραία ψυχὴ των.

ΕΚ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Νέος ἐκδοτικός

Ἑβραϊοεπιστημονικὸς οἶκος

Με κεφάλαιον 50,000 ρουβλίων ἰδρύθη ἐν Μόσχᾳ νέος ἐβραϊκὸς οἶκος ἐπιστημονικῶν ἐκδόσεων ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μαδά». Τὰ ἐκδοθησόμενα βιβλία θὰ ἀποτελοῦν τὸ ἐπιστημονικὸν ὕλικόν διὰ τὸ προσεχὲς ἰδρυθησόμενον ἐν Ἱερουσαλὴμ Πνευματικόν.

Θὰ ἐκδοθῶν ἐν πρώτοις ἐβραϊκὰ μεταφράσεις τῶν σπουδαιότερων ἐπιστημονικῶν ἔργων Μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὸν οἶκον εἶναι καὶ οἱ δύο διάσημοι ἱατροὶ ὁ Δρ. Α. Ρόζενταλ καὶ ὁ Δρ. Β. Μύντζ καθηγηταὶ τοῦ Πνευματικίου Μόσχας. Τὰ βιβλία τὰ ἐκδοθησόμενα θὰ ἀποτελέσουν ἐποχὴν σχετικῶς μὲ τὴν εἰσχωγὴν εἰς τὴν ἐβραϊκὴν τῶν ἐπιστημονικῶν ὄρων τῆς τε ἱατρικῆς καὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Εἰς τὴν καθιέρωσιν τῶν ὄρων θὰ λάβουν

πρωτεύον μέρος οί κ. κ. Τσερνιχόβσκυ και ο Δρ. Ν. Κατσενέλσων. Ο οίκος θά είναι προσέτι εις στενήν συνάφειαν πρὸς τελεσφορωτέραν ἐργασίαν μετὰ τὸ Βαδ-Αλτσόν (Ἀκαδημίαν τῆς Ἑβραϊκῆς) τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐντὸς ὀλίγου διαστήματος ὁ οἶκος θά ἔχη ἕτοιμα τὰ βιβλία τὰ ἀναγκαζιούμενα διὰ τὰς τέσσαρας πρώτας ἐξαμηνίας τῶν φοιτητῶν τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς, καὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Σ. Ι. Ε. Διὰ βιβλία τῆς φιλολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς Σχολῆς, ἐννοεῖται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νέας ἐκδοτικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀφοῦ ἡ ἀρχαία καὶ νεωτέρα ἑβραϊκὴ φιλολογία τυγχάνουν πλουσιώταται.

Πρέσβυς ἑβραῖος.

Ὡς γνωστὸν ὁ ἀμερικανὸς πρέσβυς ἐν Κωνσταντινουπόλει εἶναι ἑβραῖος, ὁ κ. Μοργκεντάου. Εἰς συνέντευξιν εἰς τὰ Ἑβραϊκὰ Χρονικά, τοῦ Λονδίνου καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει, ὁ νέος πρέσβυς ἐδήλωσεν ὅτι καίτοι πρέσβυς Μεγάλης Δυναμείας περὶ τῶν συμφερόντων τῆς ὑποκείμενης ἐργασίας, οὐχ ἤττον θέλει δεῖξαι ἐνδιαφέρον διὰ πᾶν τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Ἑβραϊσμοῦ. Ο κ. Μοργκεντάου ἐπεσεκλήθη ἐπὶ μακρὸν τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς τὸ ταξιδεῖον ἐν Παλαιστίνῃ τὸ ὅποιον νῦν ἐπιχειρεῖ, θέλει ἐπισκεφθῆ τὰς ἑβραϊκὰς ἀποικίας καὶ τὰ λοιπὰ ἑβραϊκὰ καθιδρύματα. Πρὸ τοῦ ἔλθῃ ἐν Εὐρώπῃ ὁ νῦν πρέσβυς τῆς Ἀμερικῆς ἦτο μέλος δρώων τῆς Κοινοῦτητος τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἐκ τῶν περιβλέπτων μελῶν τῆς μεγάλης ἑβραϊκῆς ἐταιρείας Μπενέ Μπερίτ.

Οἶνος καὶ πορτοκάλια Παλαιστίνης.

Ἀπὸ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου μέχρι 1ης Νοεμβρίου δηλαδὴ εἰς διάστημα 2 μηνῶν ἐξήχθησαν ἐκ Παλαιστίνης 71,776 κιβώτια πορτοκάλια εἰς τοὺς ἐξῆς λιμένας, 10,055 διὰ Κωνσταντινουπόλιν, 18,144 διὰ Τεργέστην, 3,496 διὰ Ἀμβούργον, 16,098 διὰ Ὀδησσόν, 2,602 διὰ Λονδίνον, 2,758 διὰ τὴν Αἴγυπτον, 400 διὰ Μάντσεστερ, 17,244 διὰ Λίβερπουλ καὶ 979 δι' ἄλλους ἀγγλικούς λιμένας.

Οἶνον δὲ ἐξήγαγον αἱ ἑβραϊκὴ ἀποικία διὰ τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ ἴδιον διάστημα δύο ἡμισυ ἐκτομμύρια φιάλας.

Τὸ Λύκειον τῆς Ἰάφφας.

Ἐβέρετε πόσους μαθητὰς περιλαμβάνει τὸ ἑβραϊκὸν λύκειον τῆς Ἰάφφας, τὸ διδάσκον ἕλα τὰ μαθήματα εἰς τὴν ἑβραϊκὴν; Οἱ μαθηταὶ ἀνέρχονται εἰς 700. Δὲν ὑπάρχει δὲ πλεον καμμία θέσις διαθέσιμος.

Τὸ Λύκειον τῆς Ἱερουσαλήμ περιέχει ἀφ' ἑτέρου 250 μαθητὰς.

Συγκοινωνία καὶ νερά.

Ἐγράψαμεν πρό τινας περὶ τῆς προσεχοῦς κατασκευῆς ἠλεκτρικῶν τρῶν εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἡ αὐτὴ ἐταιρεία ἔλαβε τὸ προνόμιον καὶ τῆς ὑδρεύσεως, καὶ ἐπίκειται ἤδη ἡ διοχέτευσις τῶν ὑδάτων τῶν πηγῶν Ἄϊν Λιφτὰ καὶ Ἄϊν Κέρεμ.

ΕΒΡΑΪΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ.— Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῆς κ. Ἀσέρ Λευῆ προέδρου, Κας Δόνας Σαρφατῆ γραμματέως καὶ Κας Γκιόις Καττῆν ταμίου συλλέξεσκα ἀντικείμενα πρὸς τὸν ὁμοδόξων οἰκογενειῶν, διοργάνωσεν εὐεργετικὴν ἀγοράν. Προσεχῶς λεπτομερείας.

— Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ ἑβδομάδα διαμονὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἵνα προσφέρῃ τὰ σέβη του εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Αἰετῆς τοῦ ἔτους, ὑπῆρξε γόνιμος εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ὁμοδόξων ὑπὲρ τοῦ ἑβραϊσμοῦ. Ἡ Αὐτοῦ Ἐκκλησιάρχης ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τιμῶν εἰς τὴν Συναγωγὴν, ὅπου ἀπήγγειλε λόγον παραγγείλας τοὺς γονεῖς νὰ στείλουν τοὺς υἱοὺς των εἰς τὸ ἑβραϊκὸν μάθημα.

— Τῇ παρακλήσει τοῦ Αὐτοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπηλλάγη διὰ φέτος τοῦ εἰσαγωγικοῦ φόρου τὸ ποσὸν τῶν ἀλεύρων καὶ τῆς ζαχαρώσεως τὰ χρησιμοποιούμενα ἀπὸ τὴν Κοινότητα κατὰ τὰς προσεχέας ἑορτὰς τοῦ Πάσχα.

— Ὁ γνωστὸς λόγιος Δρ. Σέμαχ-Ράββινερ διελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν ἔλαμε διάλεξιν εἰς τὴν Συναγωγὴν περὶ τῆς γυναικὸς ἐν τῇ ἀγωγῇ. Ἐνῶ ὁ ἱσραηλίτης εἶναι ἄνθρωπος πολίτης ἐν τῷ ἔξω κόσμῳ, πρέπει νὰ ζῇ τὴν ἑβραϊκὴν ζωὴν ἐντὸς τῶν τοίχων τῆς οἰκίας. Ἴερεῖς δὲ τοῦ ἱσραηλιτικοῦ τούτου Νκαῦ εἶναι ἡ γυνή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐναπόκειται ἡ ἀποστολὴ ὥστε ἡ οἰκία νὰ ἀποπνέῃ τὸ ἄρωμα τοῦ ἑβραϊσμοῦ. Καθὼς ἡ Ἐπιθὴρ ἔσωσε τὸν ἑβραϊκὸν λαόν, οὕτως, εἰς ἕλας τὰς χώρας καὶ εἰς ἕλας τὰς ἐποχὰς, ἡ σωτηρία τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ ἐναπόκειται εἰς τὴν ἑβραϊκὴν μητέρα καὶ σύζυγον.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν θρησκευτικῶν ἐντολῶν, ἡ διδασκαλία τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσης καὶ ἱστορίας ἐν γένει ὁ ἠθικὸς ἱσραηλιτικὸς βίος εἶναι ἀνεξάρτητα μιᾶς ἑβραϊκῆς πατρίδος, καὶ ἐν τῇ δικασπορᾷ ἀκόμη πρέπει νὰ ἀποτελοῦν τὰ μέληματα πάσης ἑβραϊκῆς οἰκογενείας, πάσης μητρὸς ἱσραηλιτιδος.

Ὁ Δρ. Σέμαχ εἶναι συγγραφεὺς ἐνὸς περισπουδάστου βιβλίου μετὰ τίτλον «Αἱ μητέρες

ἑβραϊκὴ τῆς Γραφῆς» περὶ τοῦ ὁποῖου θά ἐπαλέθωμεν.

— Ὁ Σιωνικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν ἀπεφάσισε νὰ δράσῃ σκοπιμώτερον ὑπὲρ τοῦ Σιωνισμοῦ, διὰ διελθέσεων καὶ συστημοτικωτέρως συλλογῆς συνεισφορῶν. Ἀπεφάσισε κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Κυριακῆς 2 Μαρτίου νὰ εἰσπράξῃ μηνιαίαν συνδρομὴν ἀπὸ τὰ μέλη. Προσεχῶς πλειότερα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Οἱ ἐνταῦθα ὁμοδόξοι συνεισέφεραν προθύμως καὶ πλουσιοπκρόχως εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Μαρτσούκα ἔρχοντο διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἀληθμονήτου Βασιλέως Γεωργίου. Οἱ συνεισφορῶν τῶν ὁμοδόξων ἀνήλθον εἰς τὰς 17,000 δρ. Ὁμοίως συνεισέφερον καὶ εἰς τὸν ἔρχοντο διὰ τὰς οἰκογενεῖας τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου.

— Ἡ Γαλλογερμανικὴ ἑβραϊκὴ Σχολὴ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Σύλλογον «Παρνασσόν» νὰ ἰδρῦσῃ διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Τάξεως μαθημάτων Ἑλληνικῆς ἢ ὁποῖα, λέγει τὸ ἑγγράφον τῆς Σχολῆς, μέλλει νὰ γίνῃ ἡ κοινὴ γλῶσσα ὅλων τῶν κατοικῶν τῆς «Νέας Ἑλλάδος».

Σ. Ι. Ε. Ἡ Ἑλληνικὴ, ὑπῆρξεν ἡ γλῶσσα τὴν ὁποῖαν πρώτην ὠμίλησαν οἱ πρόγονοί μας μετὰ τὰς ἑβραϊκὰς διαλέκτους. Οἱ δὲ ὁμιλοῦντες τὴν Ἑλληνικὴν εἰς Αἴγυπτον, Μικρασίαν, Ἑλληνικὴν Χερσόνησον καὶ Νότιον Ἰταλίαν βεβιάσθησαν ὡς συνεποσύντο εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων. Ἀπώλεσαν δὲ τὴν ἑλληνικὴν οἱ πλείστοι ἑβραῖοι πλουτισμοὶ καθὼς ἀπώλεσαν ταύτην καὶ αὐτοὶ οἱ πλείστοι ἑλληνικοί, λόγῳ μεταναστεύσεων καὶ ἐπιδρομῶν βερβάρων.

Ὡστε ἡ ἐκμάθησις τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ τῶν ἑβραίων Ἀνατολῆς, εἶναι μία ἐπάνοδος εἰς τὸ ἀρχαῖον. Ἰδίως τονιστέον ὅτι ἐκαλλιέργητο ἡ ἑλληνικὴ ἐν αὐτῇ τῇ Παλαιστίνῃ καὶ ὅτι τὰ ραββικὰ βιβλία περιέχουν περὶ τὰς 3000 λέξεις ἑλληνικάς! Ὡστε μνημόνους τὴν ἑλληνικὴν οἱ ἑβραῖοι τῆς Νέας Ἑλλάδος θά ἐννοήσουν εὐκολώτερα καὶ καλλίτερα τὴν ἑβραϊκὴν γραμματολογίαν.

— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πουρήμ, οἱ Σιωνικοὶ Σύλλογοι ἔδωσαν ἐσπερίδας καὶ ἑορτὰς, γυμναστικοὺς ἀγῶνας ἢ δὲ ἑβραϊκὴ μουσικὴ περιήλθε τὰς σπουδαιότερας ὁδοὺς τῆς πόλεως.

— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐνὸς διαγωνισμοῦ φούτ μπόλ συνέβησαν διαπληκτισμοὶ μετὰ τὸν ἑβραϊκὸν ἀθλητῶν καὶ μαθητῶν τῆς Σχολῆς Νούκας!

Ἐν αἰῶνι ἐλευθερίας καὶ χώρα ἐλευθέρῃ οἱ φυλετικοὶ οὗτοι διαπληκτισμοὶ δὲν ἀποτελοῦν ἀναχρονισμόν; Ἐπιζόμεν ὅτι εἶναι τοῦλάχιστον τῆς γνώμης ταύτης οἱ καθηγηταὶ τοῦ λαμπροῦ ἐκπαιδευτηρίου Νούκας.

ΧΑΛΚΙΣ.— Μᾶς γράφουν: «Ἡ Χαλκίς ἐξέλεξε Δῆμαρχόν τῆς τὸν διακεκριμένον ἱατρὸν

κ. Κακαράν, ἐκ τῶν φωτεινότερων πνευμάτων τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

«Ὁ κ. Κακαράς ὡς ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀληθινῶν ἐλλήνων καὶ φιλελευθέρων, συγκαταλέγεται μετὰ τῶν φίλων τῆς ἱσραηλιτικῆς φυλῆς, καὶ δικαίως του πόθος εἶναι ἀνεκαθεν μὴ συνενόησις μετὰ τὴν αὐτῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς, ὡς τῶν δύο φυλῶν, ἐξ ὧν τὸ φῶς τοῦ ἠθικοῦ, τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ πολιτισμοῦ διεδόθη εἰς τὸν κόσμον.

Τώρα ὅπου χάρις εἰς τοὺς δύο νικηφόρους πολέμους, σημαντικὸς ἑβραϊκὸς πληθυσμὸς θά ἀπολαύῃ τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, ὡς εὐχόμεθα, παρὰ τὰς προσπάθειας φωτισθεστων τινῶν, νὰ ἴδωμεν μίαν στενωτέραν προσέγγισιν μετὰ τῶν ἑβραίων καὶ ἐλλήνων.

— Εὐφήμευ μνεῖς εἶναι ἀξιοὶ οἱ κ. κ. Ἡλίας Μεζαλτὸβ καὶ ἀδελ. γνωστοὶ κρησπῶλαι τῆς πόλεως μας, οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλην τὴν σημαντικὴν αὔξησιν τῶν τιμῶν τοῦ κρέατος ἔνεκεν τοῦ πολέμου, καὶ μὴ φειδόμενοι ζημιῶν ἐτήρησαν πιστῶς τὸ πρὸς τὸ Δημόσιον συμβόλιον προμηθεῖας κρέατος τοῦ στρατοῦ Χαλκίδος, καὶ τοῦτο ἐνῶ ἄλλοι προμηθευταὶ πανταχοῦ τοῦ Κράτους ἐζήτησαν νὰ ἀπαλλαγῶν τῆς ὑποχρεώσεως των λόγῳ ζημιῶν ἐκ τῆς τιμῆς.

Ἀνταποκριτῆς

Σ. Ι. Γ. Σχετικῶς μετὰ τὴν ἐνημερότητα τοῦ κ. Μαζαλτὸβ μᾶς ἔρχεται ἐπίκαιρος ἢ εἰδήσις βεβαιώσασα ὅσα γράφομεν εἰς τὰς «Σημειώσεις» ὅτι δηλαδὴ εἴτε ἑκατομμυριοσχοὶ καθὼς οἱ Πολισκῶφ εἴτε ἀπλοὶ ἐμπροσθεμένοι βιοπαλαιταὶ ὡς οἱ ὁμοδόξοι Μαζαλτὸβ ἐκ Χαλκίδος, οἱ ἑβραῖοι κατὰ κανόνα—ὑπάρχουν βεβαίως εἰς ὅλους τοὺς κανόνας καὶ ἐξαίρεσεις—προσπαθοῦν νὰ εἶναι συνεπεῖς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις παραβλέποντες καὶ ἀτομικὰς ζημίας.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Ὁ κ. Ἰσαὰκ Κοφίνας ἐνώπιον πυκνοῦ ἀκροατηρίου μετὰ τῶν ὁποῖου ὅτι ἐκλεκτὸν ἔχει ἡ ἱσραηλιτικὴ κοινωνία ὠμίλησε περὶ τοῦ λυπηροῦ φαινομένου τῆς εἰς Ἀμερικὴν μεταναστεύσεως περὶ οὗ μᾶς ἔγραψε πρό τινας καὶ ἐξέχον πρόσωπον ἀλλόδοξον.

Ἡ μετανάστασις ἤρχισε πρὸ εἰλοσκαετίας ἐὰν δὲν ἀπατώμεθα, κατὰ τινα δὲ στατιστικὴν οἱ ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἔλληνες ἑβραῖοι ἀνέρχονται εἰς 2500 δηλαδὴ εἰς 500 οἰκογενεῖας ἢ καὶ πλέον! Ἄν καὶ πολλοὶ τῶν εἰς Ἀμερικὴν ἠυδοκῆθησαν, ὑπάρχουν καὶ οἱ ὑποφέροντες. Ὅπως δὲ ποτε ἡ τόσον ἀθρόα εἰσροὴ ὁμοδόξων ἐντὸς τῆς μεγάλης ἀφομοιωτικῆς χροᾶνης τῆς Ἀμερικῆς, ἐξασθενεῖ ἀφ' ἐνὸς τὰς ἱστορικὰς μας ἑλληνοεβραϊκὰς Κοινοῦτητας, ἐκ θέτει δὲ τοὺς ὁμοδόξους τοὺς ἐγκαταλείποντας ἡμᾶς εἰς τοὺς κινδύνους τῆς ἀφομοιώσεως. Ἐὰν ὅπως δὲ ποτε ἡ μετανάστευσις διὰ τινας εἶναι ἀναγκαῖον κακὸν διατί, ἐρωτᾷ ὁ κ. Κοφίνας,

νά μὴ μεταβοῦν οὗτοι εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐβραϊκὴν χώραν τῶν πατέρων τῶν; Διατὶ ἀφοῦ καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀκριβῶς κατὰ τὸ Πάσχα, ἡ εὐχὴ τοῦ εὐσεβοῦς Ἰσραηλίτου, εἶναι νὰ τὸ τελέσῃ τὸ ἐρχόμενον ἔτος εἰς Ἱερουσαλήμ, διατὶ οἱ αἰσθανόμενοι τὸν κνισμὸν τῆς μεταναστεύσεως περιμένουν ἀκριβῶς τὸ Πάσχα, ἵνα ἀποφασίσουν τὴν ἀναχώρησιν εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου ἐκτὸς τῆς Ἱερουσαλήμ;

Σ. Ι. Ε. Μὰς γράφουν ὅτι ἡ συμβουλὴ τοῦ κ. Κορίνα ἔκαμε ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ πολλοὶ εἶναι διατεθειμένοι νὰ διευθύνουν τὰ βήματά των εἰς Παλαιστίνην ἀντὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἀλλὰ πρὸς πρόληψιν ἀπογοητεύσεων περιμένουν ὀδηγίαν περὶ τοῦ δυνατοῦ νὰ προμηθευθῶσι τὰ πρὸς τὸ ζεῖν εἰς τινὰ πόλιν τῆς Παλαιστίνης.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Λυπηρὸν συμβάν, μὰς γράφουν, ἔρριψε εἰς ἄφατον λύπην τὴν μικρὰν Κοινότητά μας. Κατὰ τὴν διαδήλωσιν τοῦ Δημάρχου Καρρὲρ ἄγνωστος πυροβολήσας ἐφόνησε τὸν δεκατριετῆ Σολωμὸν Μόρδον τοῦ Ραφαήλ. Ἡ οἰκογένεια ἡ τὸσον δεινῶς καὶ ἀπροσδοκῆτως τρωθεῖσα, καὶ πᾶσα ἡ μικρὰ Κοινότης ἡ ζῶσα ὡς ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ, εἶνε ἀπαρηγόρητοι.

Σ. Ι. Ε. Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τὴν δυστυχῆ οἰκογένειαν βεβαιῶντες αὐτὴν ὅτι τὸ τρομερὸν γεγονός ἐλύπησεν ὁμοίως πάντας τοῦ ἐν Ἑλλάδι ὁμοδόξου.

ΛΑΡΙΣΣΑ. — Οἱ προσφάτως ἀνακλυφθέντες ἱερόσυλοι τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Νεκροταφείου Λαρίσσης συνελήφθησαν, καὶ προϋφλακίσθησαν.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Τὰς 6 Φεβρουαρίου εὐτυχῆ συνοικέσιον ἤνωσε διὰ στενοτέρων νέων δεσμῶν δύο ἐκ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Κοινότητος. Τὸν λαμπρὸν νέον κ. Ἰσαὰκ Ἰσαὰκ τοῦ γνωστοῦ ἐμπόρου κ. Ραφαήλ καὶ τὴν δεσποινίδα Ἀννίνα τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Ι. Ζακάρ μέλους τῆς Κοινοτικῆς προεδρείας καὶ ἀκαμάτως ἐργαζομένου εἰς πᾶν ἔργον ὠφέλιμον εἰς τὴν Κοινότητα.

Ἡ «Ἰσραηλιτικὴ Ἐπιθεώρησις» συγχάριεν ἐγκαρδίως τὰς δύο οἰκογενείας καὶ εὐχεται τὰ βέλτιστα εἰς τοὺς νεονύμφους.

Ἀφιερῶνει δὲ εἰς τὸ Ε. Ε. Κ. δραχμὰς 2 ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ χαρμῶντος γεγονότος ἀντὶ δύο τηλεγραφήματων ἐσωτερικοῦ εἰς τὰς 2 φιλικὰς οἰκογενείας.

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΕΩΝΗ ἐκ τῶν τελειότερων τῆς Πρωτευούσης ἔχει προμηθευθῆ καὶ ἐβραϊκὰ στοιχεῖα. Ζητεῖ ὡς μαθητευόμενον Ἰσραηλιτοῦ παιδα γνωρίζοντα ἐβραϊκὴν ἀνάγνωσιν.

ΣΙΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ἐξυγιάνσις τῆς Παλαιστίνης

Ὁ «Σύνδεσμος τῶν Ἰουδαίων ἱατρῶν διὰ τὴν ἐξυγιάνσιν τῆς Παλαιστίνης» ὁ ἰδρυθεὶς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 1913 ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς δελτίον τῶν πεπραγμένων ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἰδρύσεώς του. Ἐξ αὐτοῦ ἐξάγεται ὅτι ἀριθμεῖ 650 μέλη καὶ ἰδρύσεν ἐν Ἱερουσαλήμ 2 ἰδρύματα διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν ἐλιδῶν πυρετῶν καὶ τοῦ τραχώματος. Τῆ πρωτοβουλίᾳ δὲ αὐτοῦ ἐγένοντο πολλὰ διαλέξεις εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν ἐν Ἱερουσαλήμ, Ἰόππῃ καὶ ταῖς ἀποικίαις πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἐν λόγῳ ἐνδημικῶν νόσων.

Ἐκθεσις «Μπετσαλέλ»

Ἡ ἔκθεσις τῶν προϊόντων τῆς τεχνικῆς σχολῆς «Μπετσαλέλ» Ἱερουσαλῶν ἡ ὁποία διοργανώθη ἐν Νέξ Ἰόρκῃ ἔσχε λαμπρὰν ἐπιτυχίαν. Πλέον τῶν 20 000 ἐπισκέφθησαν τὴν ἔκθεσιν καὶ ἠγόρασαν διάφορα ἀντικείμενα.

Ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Schatz ἐποφελήθη τῆς ἐν Νέξ Ἰόρκῃ διαμονῆς του ἵνα διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν αὐτόθι πλουσίων Ἰσραηλιτῶν ὑπὲρ τῆς Παλαιστίνης. Ὡς δὲ ἀγγέλλεται ἐξ Ἀμερικῆς αἱ ἐνέργειαι αὐταὶ τοῦ κ. Schatz ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Πλούσιος Ἰσραηλίτης ἀπεφάσισε νὰ ἰδρύσῃ εἰς Ἱερουσαλήμ Βιομηχανικὸν ἐργοστάσιον τὸ ὁποῖον θὰ ἀπασχολήσῃ 1,000 ἄτομα.

Καὶ οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ῥωσσίας ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται διὰ τὴν βιομηχανικὴν πρὸσδοκὴν τῆς Παλαιστίνης.

Τὰ Ἑβραϊκὰ φύλλα τῆς Ἱερουσαλήμ ἀναγράφουσι ὅτι μετέβη ἐκεῖ ὁ γνωστὸς ἐργοστασιάρχης ἐκ Κιέβου κ. Hilpern πρὸς ἰδρύσιν ἐργοστασίου σακχαροποιίας.

Τὸ Ἐθνικὸν Ἑβραϊκὸν Κεφάλαιον

Αἱ εἰσπράξεις τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεφαλαίου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1913 ἀνῆλθον εἰς 811,200 Μάρκα ἧτοι πλέον τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων. Οἱ ἐν Ἑλλάδι Σιωνιστικοὶ Σύλλογοι ἀπέστειλαν 3,765 φράγκα.

Ἐταιρ. διὰ τὸν ἀποικισμὸν τῆς Παλαιστίνης

Ἰδρύθη κατ' αὐτὰς μετοχικὴ ἐταιρεία μὲ κεφάλαιον 600,000 ρουβλίων ἐν Βίλνᾳ τῆς Ῥωσσίας μὲ τμήματτα ἐν Γρόδνῳ, Κίβιῳ κλπ.

Ἐκδρομὴ εἰς Παλαιστίνην

Ἡ Σιωνιστικὴ λέσχη «Μπενέ-Σιών» Θεσσαλονίκης ἐργάζεται δραστηρίως πρὸς διοργανώσιν ἐκδρομῆς ὁμίλου Σιωνιστῶν εἰς Παλαιστίνην.

Δρ. Χ. Ἀλχανάτης

PARTIE FRANÇAISE

REVUE ISRAËLITE

POLITIQUE ET LITTÉRAIRE

ORGANE DES ISRAËLITES DE GRÈCE

La lecture du livre d'Ester n'a jamais pu être suscitée autant d'émotion qu'aujourd'hui. Ce livre semble écrit par un sioniste du vingtième siècle. L'état d'âme de l'auteur est celui d'un intellectuel juif émancipé des croyances mystiques et de l'allure courbée qui se perpetue encore chez quelques juifs après cent ans de la Revolution française. Israel est sauvé non pas par un miracle mais par cette force immanente qui réside dans les vertus hébraïques : le sourire et l'esprit de sacrificiel de la fille d'Israel et le devouement du juif. Le roman ou histoire se déroule tout naturellement sans aucune intervention surnaturelle dans un style alerte et plein de foi; la foi à l'indestructibilité de la race. «Si Mordoché est un Judéen, tu ne pourras pas le vaincre; tu tomberas au contraire devant lui» dit Zerés au Ministre son mari.

Des moralistes ont condamné le livre d'Ester comme contraire à la morale, puisque au lieu de prêcher le pardon, il semble encourager la vengeance. Mais pourquoi attendre d'un livre un enseignement qu'il ne se pique point de donner? Pourquoi juger avec la mesure d'un livre de morale, ce qui n'est qu'un appel à la rescousse des parias éternellement bafoués et vilipendés? D'ailleurs, Mordoché n'ordonne pas l'attaque mais la resistance et la défense, contre les attaques d'autrui. L'auteur du livre est-il un libre penseur comme il resulterait du souci qu'il prend, contrairement à tous les autres recits bibliques, à écarter toute intervention divine? Il a l'air plutôt d'un sceptique, ou mieux encore d'un réactionnaire du fatalisme mystique de son époque. Il veut qu'on ose devant l'ennemi triomphant. Ester doit risquer sa vie et les juifs doivent se préparer à la défense personnelle. Nous sommes aux antipodes du «Dieu combattra pour

vous, et vous, taisez-vous» Mardoché ne veut pas qu'on se taise. Mais sceptique au point de vue religieux, l'auteur ne l'est point en ce qui concerne l'éternité de son peuple «Se toi tu te tais en cette occurrence, les Judéens auront leur salut d'un autrecôté» dit il à Ester. N'étant pourtant mécréant, il rapporte avec sympathie le jeûne d'Ester, et certes c'est une lueur de sa croyance d'antan qui lui fait dire à sa cousine: «qui sait si ton avènement au throne n'a été predestiné pour la salut de ton peuple.....

Le livre n'a pas le charme lyrique de celui de Ruth. Israel dispersé ne connaît plus les idylles champêtres de sa libre patrie. «Esther» est une expression de fierté humaine, la revolte d'un homme d'élite, contre les lâches genuflexions d'un peuple d'esclaves. Par là, Mardoché peut passer pour le juif-type qui n'a jamais manqué dans aucune génération, prêt à la resistance et à vendre cher sa vie. Notre époque abonde de ces types juifs, c'est pourquoi le livre qui nous interesse est mieux compris dans notre époque.

Par sa personnalité toute d'une pièce, attaché a son peuple dans son humble situation et non moins plus tard quand il devient Vice-Roi, Mardoché est une éternelle protestation contre ceux de sa race que les honneurs rendent oublieux de leurs origines et de leur peuple.

Par sa psychologie humaine le livre d'Ester est le livre de la Bible qui serapproche le plus de l'école réaliste moderne; les différents personnages y sont tracés de main de maître, et une fois pour toujours. Aman l'antisémite ambitieux et cruel qui veut renverser sur tout un peuple sa rancune pour l'insulte d'un seul, faisant un crime à ce peuple de son attachement aux traditions ancestrales et du malheur d'être dispersé, ses

calomnies venimeuses infirmant le loyalisme du peuple juif, nous donne le portrait classique de l'antisémite.

Ester est le type classique de la juive, fait de douceur, beauté, piété et sacrifice. C'est le type féminin qui, plus que celui de Mardoché, n'a jamais fait défaut à notre race, même dans les époques les plus sombre de son histoire.

Dans son ensemble ce livre admirable préconise l'action, les démarches persuasives auprès des Puissants du jour et l'œuvre de défense contre la malveillance et les attaques injustes.

M. C.

SIONISME ET SOCIALISME.

Pourquoi le Socialisme qui n'est pas en contradiction avec le nationalisme le serait-il avec le Sionisme, qui n'est autre chose que le nationalisme juif? Aux socialistes de Salonique de nous l'expliquer. «La question juive, disent nos amis de la sociale salonicienne, sera résolue avec la question de classe, et nous ne voulons du Sionisme qui est une œuvre de la bourgeoisie». — Autant d'assertions que d'inexactitudes. La question juive, qui a existé de tout temps, sous les oligarchies et la bourgeoisie triomphante, existera aussi sous la sociale. Si la sociale éliminera la question de classe, il n'est dit que les antagonismes nationalistes s'en iront aussi. Les capitalistes-individus allemands anglais ou français qui luttent sur le champ de la concurrence, seront tout simplement remplacés par les capitalistes—collectivités. Il est permis de douter de l'avènement tout prochain de la fraternité humaine. Nous avons bien dans la lune de miel actuelle de l'internationalisme, des chefs socialistes, comme Picard en Belgique, qui sont franchement antisémites. Il se peut bien qu'Israël passe aussi pour un intrus dans la Sociale. En tout cas, tout contribue à faire croire, plus proche une autonome juive que l'avènement de l'Etat socialiste intégral.

Alors, pourquoi les camarades juifs ne s'empresseraient-ils de hâter l'autono-

mie de leur peuple, pour y contribuer d'après leur génie éminemment pratique à la réalisation du rêve social?

Que le sionisme soit l'œuvre de la bourgeoisie, dans un but d'exploitation, rien de moins vrai. Des bourgeois, Hest vrai, sont à la tête de l'organisation, si l'on peut donner cette qualification à des intellectuels comme le regretté Herzl, Max Nordau, Warbourg, Ginsbourg et les autres. Mais le socialisme lui-même n'a pas été fondé par des bourgeois?

En tout cas, le Sionisme, même dans la période actuelle de gestation donne le spectacle frappant de la seule institution humaine où le peuple a la parole, où le peuple fait *da sè*. Les bourgeois du «Hilfverein» ont été anéantis en un clin d'œil par le souffle puissant du prolétariat palestinien, le petit sou du déshérité a eu gain de cause du million bourgeois dans la question scolaire.

C'est que l'esprit démocratique-social de Moïse en passant à travers les profètes prolétaires, vivifie toujours les masses juives.

Cet esprit triomphera de toute réaction. Encore une fois la lumière sociale partira de Sion.

Les camarades juifs qui entravent l'émancipation politique de leur peuple, le peuple prolétaire par excellence, ne font que retarder le triomphe de leur doctrine et dans le seul milieu où le peuple juif ne sera mis à l'écart après avoir travaillé pour son émancipation et celle des autres

M. C.

Errata.

Numéro 11 pag 187 première colonne ligne 6 Lire «Moria» au lieu de «Liberté».

Με τὸ παρὸν φύλλον λήγει καὶ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς «Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως», καὶ μ' ὅλα ταῦτα πλείστοι συνδρομηταὶ δὲν κατέβαλον ἀκόμη τὴν συνδρομὴν των. Παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς καθιστεροῦντας νὰ μᾶς ἐμβάσουν με πρώτον ταχυδρομεῖον καὶ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς τὴν συνδρομὴν των.

Διευθυντῆς—ἐκδότης Μ. Χαΐμης

VARSANO ET MOCHÉ
Restaurant

CACHER

Salonique
Sur le quai

NISSIM MATATIA

Avocat
Roggoti Han 29.

Salonique

ΙΣΑΚ ΜΑΤΑΘΙΑΣ

Ἀναλαμβάνει παραγγελίας
ἐνεργεῖ ἀποστολὰς
Θεσσαλονίκην

ÉCOLE FRANCO-ALLEMANDE

Enseignement
Secondaire et commercial
Externat-Internat en famille
Salonique
Rue Kasandjilar près du Tcharchi

MINOS CONSTANTINIS

Maison de représentation
commission, commerce
ΜΙΝΩΣ ΚΩΝΣΤΑΤΙΝΗΣ
Ἀντιπροσωπεῖται, Ἐμπόριον
Ἀθῆναι—Athènes

MODERN CINEMA
ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΥΒΕΛΗΣ
Τὸ τελειότερον τῶν Ἀθηνῶν

Ἔχει τὴν ἀποκλειστικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν
ταινιῶν τῆς Aste Nielsen.

ΩΔΕΙΟΝ ΛΟΤΤΝΕΡ

CONSERVATOIRE LOTTNER
ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
HAUTE ÉCOLE DE MUSIQUE
ΑΘΗΝΑΙ—ATHÈNES
Ἡ «Ἰσρ. Ἐπιθεώρησις» τὴν οὐνιστῆ ἰδιαιτέρως
La Revue récommande tout particulièrement
cette école renommée.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΡΑΦΑΗΛ

Ὀδὸς Σαμπρῆ Πασσᾶ
Πλησίον Πλατείας Ἐλευθερίας
ΟΙΝΟΙΣ - ΚΙΝΑ ΡΑΦΑΗΛ
Ἐξόχως τονωτικὸς συστημένος ἀπὸ
ιατρικὰς ἐξοχότητας
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Διευθυνομένη ὑπὸ
Μ. ΙΣΑΑΚ Ι. ΑΛΣΕΧ

Θεσσαλονίκην

Γίνονται δεκτοὶ ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοὶ
μαθηταί:

Ἐμπ. διδασκαλίαι πλήρης.
Γλώσσαι: Γαλλικὴ, Ἑλληνικὴ, Ἑβραϊκὴ,
Γερμανικὴ.

Νεωτέρα μέθοδος καὶ νέα ἐγκαθίδρουσι.
Ἐργαστήριον καὶ Μουσεῖον.

Πρότυπον οἰκοτροφείον

Μητρικὴ ἐπιμέλειαι—ἤρισται πληροφορία.
Τὸ Σχολεῖον κεῖται εἰς τὴν καλλιτέραν
συναίαν.

Ὀδὸς Παράλληλος 2α ἀποβάθρα
Πλησίον τοῦ Ὀτέλ Σαντράλ.

ΜΟΔΙΑΝΟ ΚΑΙ ΜΠΕΝΡΟΥΜΠΙ

ΜΕΤΑΛΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΑΛΙΚΩΝ
ΚΑΙ

ΣΜΑΛΤΩΜΕΝΩΝ ΑΓΓΕΙΩΝ

Τιμαὶ ἀκαταγώνιστοι διὰ τὴν χονδρικὴν
πώλησιν

Πλησίον Ὀθωμανικῆς Τραπεζῆς

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

ΣΑΜΟΥΗΛ ΧΑΝΕΝ ΛΕΒΗ

ΕΜΠΟΡΟΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΟΣ
Θεσσαλονίκην

SELOMO ABRAVANEL

Changeur

Rue Sabri Iacha

Salonique

Μεταβαίνοντες εις Θεσσαλονίκην

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ, ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ, ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ

ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΡΟΥΧΑ

Ἀπὸ τὸ Κατάστημα

ΤΥΡΙΓΓ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

ΕΠΙΤΑΞΕΩΣ ΦΡ. Χ. 50,000,000

Ἐξοφλητέον ἐντὸς 4 1/2 ἐτῶν, ἡγγυημένον ἐκ τῶν
πλεονασμάτων τοῦ Διεθνoῦς Ἐλέγχου

ΕΠΙ ΤΟΚΩ 6 %

Ἵμολογίαί ἐκάστη ἐκ φράγκων Χρ. 100

Τοκομερίδιον ἐκ φρ. 3, πληρωτέον τῇ 24 Ἰανουαρίου
καὶ 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Ἡ ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ 40,000 ὀμολογίας τοῦ
ἀνωτέρω Δανείου

Εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ΑΡΤΙΟΥ

Ἦτιοι Δραχ. 100 πρὸς 6 %.

Αἱ ὀμολογίαί φέρουσι προσηρτημένον τὸ τοκομερίδιον
πληρωτέον τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1914 ἀνήκει δὲ εἰς τὸν ἀγορα-
στήν τὸ ἀναλογεῖν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγορᾶς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δύνκνται νὰ ἀποταθῶσι εἰς τοὺς
κατὰ τόπους Ἀνταποκριτὰς τῆς Τραπεζῆς ἢ καὶ ἀπ' εὐ-
θείας εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον καταβεβλημένον
Δραχ. 60,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

Ἐν Ἑλλάδι : Ἐν Πειραιεῖ, Πάτραις, Σύρω
Καλάμαις, Τριπόλει, Βόλῳ, Λαρίσῃ, Ἀγρινίῳ
Καρδίτῃ, Θεσσαλονίκη, Καβάλλα, Σέρραϊς,
Ἰωαννίνοις, Χανίοις, Ἁρακλείῳ, Ρεθύμνῃ,
Χίῳ, Λιμένι-Βαθέος (Σάμου).

Ἐν Τουρκίᾳ : Ἐν Κων(πόλει, (Ἵποκα-
τάστημα ἐν Γαλατῆ μετὰ Πρακτορείου ἐν
Σταμπούλ), Ἄμισῳ, Κερασοῦντι, Σμύρνῃ,
Μερσίνῃ.

Ἐν Αἰγύπτῳ : Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Καῖρω (μετὰ
παραρτήματος ἐν τῇ συνοικίᾳ Mousky), Ζάγαζιχ.

Ἐν Σουδάν : Ἐν Χαρτούμ.

Ἐν Κύπρῳ : Ἐν Λεμεσῷ.

Ἐν Γερμανίᾳ : Ἐν Ἀμβούργῳ (Domhof-
Mönckeberg Strasse 18).

Ἐν Ἀγγλίᾳ : Ἐν Λονδίῳ (No 22 Fenchurch
street). Διοικητικὸν Συμβούλιον

Σ. Φραγκιάδης, Ἀντιπρόεδρος καὶ Διοικῶν
Σύμβουλος, Ἰάκωβος Μπονιέ, Διοικῶν Σύμ-
βουλος, Ἐπαμ. Ἐμπειρίκος, Διοικῶν Σύμ-
βουλος, Κ. Κ. Βέρουγκ, Ε. Εὐγενίδης, Λ. Ζα-
ρίφης, Ἐμμ. Α. Μπενάκης, Ἰω. Μπότσης,
Βαρῶνος Δε Νεφλίξ, Μαρκήσιος Δε Ρεβερσῶ,
Ἐμμ. Ροδοκανάκης, Μιχ. Σαλβάγος, Διον.
Στεφάνου.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΗΛΙΑΣΚΟΣ

Διεύθυνσις Τηλεγραφικῆ
Ἀθηναϊκῆ Athenocles

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἐκτελεῖ πᾶσαν
τραπεζικτὴν ἐργασίαν, ἥτοι : Προεξοφλήσεις
ἐμπορικῶν γραμματίων καὶ συναλλαγματικῶν,
προκαταβολὰς ἐπὶ χρεωγράφων καὶ ἐμπορευ-
μάτων, Εἰσπράξεις τοκομεριδίων, παντὸς εἶδους
χρεωγράφων, φορτωτικῶν, συναλλαγματικῶν,
γραμματίων ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ἐκ-
τελεῖ χρηματιστικὰς ἐντολάς, ἐκδίδει ἐπιταγὰς
πιστωτικὰς ἐπιστολάς καὶ ἐκτελεῖ τηλεγραφικὰς,
ἐντολάς πληρωμῶν ἐν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ
ἐξωτερικῷ. ἀνοίγει τρέχοντας λ)σμοὺς ἡγγυη-
μένους, δέχεται καταθέσεις χρεωγράφων πρὸς
φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων δικαιωμάτων καὶ ἐνοι-
κιάζει διαμερίσματα χρηματοκιβωτίων διαφό-
ρων διαστάσεων ὑπὸ ὄρουσιν ἰσχυρῶν ἐνοίκι-
ων διὰ τὸ κοινόν.

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν δέχεται καταθέ-
σεις εἰς τραπεζογραμματῖα, εἰς χρυσὸν καὶ
εἰς ἐπιταγὰς (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ
πληρῶνουσα τόκον:

3 % εἰς πρώτην ζήτησιν.

3 1/2 % διὰ καταθέσεις ἐξ μηνῶν

4 % " " ἐνὸς ἔτους

5 % " " δύο ἐτῶν καὶ
ἐπέκεινα.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις εἶνε ἀποδοτέαι,
εἰς ὃ νόμισμα ἐνηργήθησαν, αἱ δὲ εἰς ἐπιτα-
γὰς (chèques) ὁμοίως ἀποδίδονται δι' ἐπιτα-
γῶν (chèques) τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τῶν ἐν τῷ
ἐξωτερικῷ ἀνταποκριτῶν τῆς. Οἱ δεδουλευμέ-
νοι τόκοι πληρῶνονται καθ' ἑξαμηνίαν ἀπὸ
τῆς πρώτης Ἰανουαρίου καὶ πρώτης Ἰουλίου
ἐκάστου ἔτους.

Διὰ τὰς εἰς τὸ Ταμειετήριόν τῆς, τὸ ὁποῖον
λειτουργεῖ καθ' ἑκάστην, καταθέσεις, ὡς καὶ
διὰ τὰς χάριν ἀγαθοεργῶν σκοπῶν, πληρῶ-
νει τόκον 4 %.